

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 246

De dood van rechter Price

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM

DE DOOD VAN RECHTER PRICE.

HOOFDSTUK I.

Rechter Price.

In een der deftigste wijken van Londen, hoewel zij tevens tot de oudste behoort, Grossvenorstreet, verheft zich een fraai oud gebouw, dat omstreeks het midden van de zeventiende eeuw ontstond.

Het bestond uit een middengedeelte en twee zijvleugels, die er waarschijnlijk in een lateren tijd waren bijgebouwd, daar zij van een anderen stijl waren.

De bouwmeester van deze beide vleugels had echter getracht de hoofdlijnen van het oorspronkelijke gebouw te behouden.

Het huis telde vier verdiepingen.

De eerste werd bijna geheel ingenomen door de groote bankzaak van de gebroeders Hyde, de tweede en derde verdieping van een der zijvleugels werd bewoond door rechter Price en zijn nicht, Kathleen Frazer.

Rechter Price was een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd.

Hij had een ernstig gelaat en liep steeds eenigszins gebogen, met het hoofd naar den grond gericht, als zocht hij daar iets, en de handen op den rug gevouwen.

Hij stond in het geheele district bekend wegens zijn gestrengheid, maar ook wegens zijn onaantastbare eerlijkheid en rechtvaardigheid.

Raffles No. 246

Hij werd gerangschikt onder de beste leden van de Londensche balie.

En toen hij eenige jaren geleden zich opgaf als aspirant lid van de Windsor Club, had er, bij hooge uitzondering, geen ballotage plaats.

Met algemeene stemmen werd rechter Price als lid toegelaten.

Hij bewoonde het groote huis in de Grossvenorstreet sedert vele jaren.

Zijn nicht, een zeer bekoorlijk meisje, dat thans ongeveer twee-en-twintig jaar telde en dat, voor zoover men wist zijn eenige bloedverwante was, nam de plaats eener dochter bij hem in.

Behalve Kathleen, woonde ook de secretaris van rechter Price, Irwin Taylor geheeten, bij den grijsaard in.

Hij was een jonge man van omstreeks dertig jaar, met een trotsch uiterlijk en die steeds naar den laatsten smaak gekleed ging.

Veel behoefde hij bij den rechter naar het scheer niet te doen, want men zag hem zeer vaak op matinées, op het voetbalveld, op de renbaan en in de salons der demi-monde.

Rechter Price scheen echter zijn diensten te waar-

deeren, want men zag hem menigmaal samen en de jonge man was reeds een vol jaar bij den ouden heer in dienst.

Het bediendenpersoneel bestond slechts uit een viertal personen, twee mannen en twee vrouwen.

Robert Price was een stil man en gaf zelden of nooit partijen.

Ook nam hij zelden uitnodigingen aan, ofschoon hij bij zijn collega's zeer gezien was.

Soms zag men hem in een schouwburg of in een concertzaal en ook dikwijls op schilderijtentoonstellingen en bij wetenschappelijke lezingen.

Robert Price had zijn beroep boven alles lief.

Hij vatte het op met al den ernst welken hij het waardig keurde na een lang leven van recht spreken.

De wereld zeide dat rechter Price zijn beroep niet behoefde uit te oefenen om den broode, want men achtte hem algemeen zoo niet schatrijk, dan toch zeer welgesteld.

Maar als iemand daar zijdelings een toespeling op maakte, dan glimlachte de rechter, schudde zijn zilverwitte lokken eens en zeide:

— Al was ik vele malen millionair dan nog zou ik mijn beroep niet opgeven! Rijkdom zonder arbeid lijkt mij een slechte zaak!

De eenige persoon die op tamelijk geregelde tijdstippen een bezoek bracht in de woning van den rechter, was zijn huisdokter, een nog jonge man met een donker uiterlijk, Herbert Spencer geheeten.

De rechter was een sterk schaakspeler en daar ook de jonge geneesheer een groot liefhebber was van dat edele spel, konden zij soms op koude winteravonden uren aaneen tegenover elkaar zitten met het bord tusschen hen in.

Dan heerschte er een aangename rustige stemming in de groote fraai gemeubelde huiskamer, waar het open houtvuur, eveneens een der stokpaarden van den rechter, een weldoende warmte verspreidde.

Het jonge meisje placht dan dicht bij het vuur een boek te lezen, slechts nu en dan opstaande om de heeren van thee of wijn te voorzien en nu en dan het sigarenkistje aan haar oom voor te houden, die een hartstochtelijk rooker was, ofschoon zijn huisdokter reeds meermalen afkeurend het hoofd had geschud.

Soms ook, maar niet al te vaak, bleef de secretaris

thuis en hield zich in de huiskamer op, waar hij op zachten toon een gesprek voerde met het jonge meisje of anders tamelijk lusteloos en schijnbaar onverschillig een gesprek sleepende hield met den rechter.

Het was op een avond in het laatst van Mei, toen rechter Price en Herbert Spencer wederom in hun lievelingsspel verdiept waren, terwijl Kathleen bezig was met een handwerkje.

De jonge geneesheer was in een tamelijk lastig parket geraakt, en de rechter genoot reeds van het oogenblik waarop hij zijn triomfantelijk „schaak aan den Koning!” zou kunnen doen hooren toen er bescheiden op de deur werd geklopt en een oude bediende binnentrad.

— Wat is er, Henri? vroeg de oude heer, uit zijn humeur omdat hij op dit oogenblik gestoord werd.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar het is eigenlijk voor mijnheer Spencer!

— Voor mij? vroeg de jonge geneesheer verwonderd. Komt men mij hier bezoeken?

— Neen dat is het niet, mijnheer! zoo wendde Henri zich tot den jongen dokter. De zaak is dat een van de menschen boven ongesteld is geworden. Zijn hospita, de oude Pott, kwam verschrikt naar beneden loopen en daar zij wist dat gij op het oogenblik hier waart, verzocht zij mij dringend u te willen verzoeken even naar haar commensaal te komen zien. De man moet er naar aan toe zijn.

Spencer wierp den rechter een vragenden blik toe.

— Natuurlijk moet gij gaan, waarde dokter, zeide Robert Price. Het is uw plicht!

— Dat is ook mijn meening, mijnheer Spencer, liet de stem van het jonge meisje zich hooren, terwijl zij haar mooie bruine oogen op het gelaat van den jongen geneesheer vestigde.

— Dan zijn wij het alle drie eens, riep deze uit, terwijl hij opsprong. Mijnheer Price ik verklaar mij voor overwonnen, binnen twee zetten zou ik „Schaak mat” zijn geweest! Gij hebt deze partij werkelijk schitterend gespeeld! Zeg dat ik kom, Henri, zoo wendde hij zich tot den diende, die bij de deur was blijven wachten.

Herbert Spencer verliet snel het vertrek.

Op de gang trof hij een dame, wier kleederen er op wezen dat zij nog niet lang geleden betere dagen had gekend en wier bleek gelaat op het oogenblik groote ongerustheid verried.

Het was de weduwe Pott, die op de bovenste verdieping van den zijvleugel woonde en een schamel pensioentje trachtte aan te vullen met hetgeen haar het verhuren van kamers opleverde.

— Wie is er ziek, mevrouw? vroeg de jonge geneesheer, die de oude dame wel eens gezien en gesproken had.

— Mijnheer Margrath, dokter!

— Dien naam kan ik niet. Woont hij reeds lang bij u?

— Sedert eenige weken, dokter!

— Wat scheelt hem eigenlijk?

— Dat weet ik niet — hij heeft eensklaps een soort van toeval gekregen en is stokstijf op zijn sofa gevallen.

— Nu, ik kom. Wees zoo goed mij voor te gaan.

Mevrouw Pott besteeg de trap naar de bovenste verdieping en wees Spencer den weg door een doolhof van gangen naar de kamer van Margrath.

De bewoner van deze kamer, een man in de kracht van zijn leven, lag met gesloten oogen, den mond half geopend en wasbleek gelaat achterover op de sofa.

Spencer maakte snel zijn goed los en beval op korten toon aan de hospita, die op den drempel was blijven staan:

— Breng mij een kom met water en wat azijn, een beetje vlug wat!

Er verliepen ongeveer vijf minuten voor de hospita terug was.

Zij droeg een kom met water en azijn in de hand en een handdoek over den arm.

De geneesheer had intusschen den bewusteloze onderzocht en snel iets op een papiertje gekrabbeld.

Hij stak het haar toe en zeide:

— Laat dit snel naar een apotheker brengen — maar stuur vooral geen klein kind er mee, doe het liever zelf! Men zal u een vloeistof medegeven, die een zwaar vergif bevat. Wees dus voorzichtig! Als ik mij niet vergis bevindt zich een apotheek op geen honderd passen hier vandaar. Haast u wat.

De kamerverhuurster vertrok en Spencer boog zich opnieuw over den bewusteloozen man op de sofa, terwijl hij uit alle macht zijn slapen met azijn begon te wrijven.

Het duurde bijna een kwartier alvorens mevrouw Pott terugkeerde.

— Gij zijt lang weggebleven, mevrouw, merkte Spencer eventjes ongeduldig op.

— Neem het mij niet kwalijk, dokter, ik kon er niets aan doen! Men wilde het mij in de apotheek eerst niet geven en ik moest hun eerst zeggen waar ik woonde en zoo meer. Hier is het goedje — ik ben blij dat ik het kwijt ben!

Zij overhandigde een klein fleschje met een platte zijde, waarop een doodskop was aangebracht, aan den jongen geneesheer, die nog altijd naast den zieke geknield was.

— Geef mij eens een glas vol water! beval Spencer.

Weer verliet de kamerverhuurster het vertrek, om spoedig daarna met een groot glas water terug te keeren.

Spencer liet met vaste hand en met de grootste zorgvuldigheid slechts drie druppels in het groot glas water vallen, roerde dit toen geruimen tijd om en goot eindelijk van het aldus verdunde mengsel een zeer geringe hoeveelheid tusschen de tanden van den bewusteloozen man.

Hij wierp een blik op diens gelaat, kurkte het fleschje vergif zorgvuldig, liet het in zijn zak glijden en zeide glimlachend:

— Ik zal dit gevaarlijke goed maar niet hier laten — het kan mij nog wel eens te pas komen.

— Denkt gij dat mijnheer Margrath beter zal worden, dokter? vroeg mevrouw Pott angstig.

— Dat geloof ik zeker! Heeft hij wel meer van die aanvallen gehad?

— Neen, dit is voor het eerst!

— Nu, over een kwartier zal hij weer bijkomen! Ik zal u nog een recept opschrijven, wat gij eveneens bij den apotheker kunt laten klaar maken. Laat hij daarvan nog een paar lepels gebruiken vanavond en morgen zal hij geheel genezen zijn. Zoo niet, dan weet gij waar ge mij vinden kunt. Hier is mijn adres.

De jonge geneesheer gaf haar een kaartje, wierp nog een blik op het gelaat van den zieke, waarop zich langzamerhand kleur begon te vertoonen en verliet het vertrek, na mevrouw Pott vriendelijk te hebben toegeknipt.

— Daar loopt hij nu maar met dat vergif in zijn zak weg! bromde de brave vrouw. Hij gaat er mee om of het schoon water was! Die dokters hebben ieder begrip van gevaar verloren, naar het schijnt! Ik zou zoo'n

fleschje geen seconde bij me durven hebben! En wat loopt hij gauw weg! Nu ja, wij weten ook wel, wat hem daar beneden trekt!

En glimlachend ging de brave vrouw weer aan haar werk, gerust gesteld omtrent den afloop van het ongeval.

Intusschen was de jonge geneesheer weder naar de

huiskamer teruggekeerd en had tegenover den heer Price plaats genomen, die de schaakstukken reeds weder voor een nieuw spel had opgesteld, maar niet, dan nadat hij een blik met het jonge meisje had gewisseld — een blik, die door den grijzen rechter niet werd opgemerkt.

HOOFDSTUK II.

Een afgewezen minnaar.

Er waren eenige dagen verlopen sedert het bovenbeschreven voorval.

Kathleen Frazer zat alleen in haar eigen frisch en woolijk vertrek, naast de groote huiskamer gelegen.

Rechter Price moest een zitting van het Gerechtshof leiden.

Er was een zware misdaad gepleegd en met onverbiddelijke gestrengheid zou de rechter vonnis vellen, dat wist Kathleen en zuchtend bedacht zij dat de misdadiger zeker niet zwaarder door het lot kon zijn getroffen.

En toch, hoe vriendelijk en medelijdend was haar oom in het dagelijksche leven!

Soms kwam het haar ongelooflijk voor dat dit dezelfde man kon zijn die zoo meedoogenloos rechtsprak, die van verzachtende omstandigheden zelden wilde hooren en die door alle advocaten gevreesd werd om zijn scherp vernuft en zijn redenaarstalent.

Het meisje was bezig met het borduren van een paar pantoffels, bestemd als verjaringsgeschenk voor haar oom.

En glimlachend bedacht zij hoeveel genoegen zij hier mede zou doen aan den rijken man, die geen andere bloedverwanten had dan zij en die hij zeker innig lief had, op zijn eigen ietwat ruwe en barsche manier.

Een klopje op de deur deed haar opkijken.

Het volgende oogenblik legde zij met een verschrikt gebaar het borduurwerk naast zich op een stoel en stond op.

Haar blikken bleven op het gelaat van den man gevestigd, die zooveel was binnentreden.

Het was Irwin Taylor, de secretaris van haar oom.

Zijn kleine grijze oogen en het bleeke gelaat met de breede kaken keken even zoekend rond en bleven toen op hun beurt op het gelaat van het jonge meisje rusten.

— Gij hier, mijnheer Taylor? vroeg Kathleen op koelen toon. Ik meende dat gij mijn oom naar het Paleis van Justitie vergezeld had.

— Dat heb ik ook gedaan, Miss Kathleen, maar ik ben er tusschen uit getrokken, zoo spoedig ik er kans toe zag!

Het jonge meisje haalde onmerkbaar de teedere schouders op.

— Ik weet niet of dit de juiste wijze is om uw plicht te vervullen! zeide zij steeds op denzelfden kouden toon. Alles wel beschouwd, geloof ik toch niet dat oom u daarvoor in dienst heeft genomen!

De jonge man deed een stap vooruit en scheen een booze opmerking te willen maken.

Hij beheerschte zich echter en zeide op zachten toon:

— Ik ben weggegaan, Miss Kathleen, omdat er zich

hier een magneet bevindt, die nog sterker is dan wat gij plicht noemt.

— Noemt gij het dan niet zoo?

— Laat ons daar niet verder over spreken, viel de jonge man haar ongeduldig in de rede. Misschien is het mijn plicht, misschien ook niet.

Het jonge meisje had verbaasd toegeluisterd.

— Maar — mijn oom betaalt u toch een zeer groot honorarium. Geloofst gij ook niet, dat het niet te veel verlangd is als gij daar ook werkelijk voor werkt?

De jonge man haalde minachtend de schouders op.

Hij bromde iets onverstaanbaars voor zich heen en hernam toen op luiden toon.

— Ik zeg u nogmaals, dat ik niet hier ben gekomen om daarover met u te spreken. Ieder tracht gelukkig te worden op zijn eigen wijze. Mijn geluk schuilt hier, dat weet gij wel. Moet ik het je nog zeggen, Kathleen? Heb je niet reeds lang begrepen, meisje, dat ik je lief heb?

Kathleen trad een paar stappen terug.

Zij keek Taylor met een toornigen blik in haar reebruine oogen aan en riep uit:

— Zwijg, mijnheer Taylor. Ik wil dat niet hooren.

— Gij wilt het niet hooren? Maar gij moet naar mij hooren!

Hij was een paar stappen naar haar toe getreden.

Zijn oogen gloeiden van hartstocht.

Zijn adem ging sneller toen hij vervolgde:

— Je zult naar mij hooren. Ik heb je liefgehad van het eerste oogenblik, dat ik je zag en ik kan het niet langer verzwijgen. Wil je me niet eenige hoop geven?

Het meisje maakte een afwijzend gebaar.

— Neen! zeide zij met vaste stem. Dat kan ik niet, want dan zou ik oneerlijk zijn tegenover u en tegenover mijzelf. Ik heb u niet lief, mijnheer Taylor.

De secretaris deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gezicht had gekregen.

Hij werd zeer bleek en stamelde op heeschen toon:

— Je hebt mij niet lief? En denk je dat ik daarmee maar aanstonds genoegen neem? Denk je dat ik naast je zou kunnen blijven voortleven met de gedachte dat ik je volkomen onverschillig ben?

Het jonge meisje haalde de schouders op en zeide minachtend:

— Als u dat niet bevalt, kunt u immers vertrekken.

— Vertrekken? Ik zou uit dit huis vertrekken? Weet je wel wat je zegt, meisje?

— Ik weet zeer goed wat ik zeg, mijnheer en ik verzoek u mij te verlaten. Ik beschouw ons gesprek als geëindigd.

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste! Nooit zou ik een man kunnen lief hebben die zijn plichten zoo veronachtzaamt als gij.

De jonge secretaris was zoo mogelijk nog bleeker geworden.

In zijn kleine grijze oogen schitterde een wraakzuchtige uitdrukking.

Toen zeide hij op doffen toon:

— Je wilt dus niet? Je veracht me? Het is goed — wij zullen nog wel zien.

Hij wierp nogmaals een blik om zich heen en trad dicht op het meisje toe.

Toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Is er misschien een ander?

Op die vraag verspreidde zich een vlammend rood over de teedere wangen van het jonge meisje.

Zij wankelde en bracht de kleine hand naar het hart.

Maar aanstonds had zij zich hersteld en riep toornig:

— Verlaat onmiddellijk dit vertrek, mijnheer. Uw tegenwoordigheid is mij een gruwel. Ik zal medelijden met u hebben en mijn oom nog niet op de hoogte stellen van wat hier is voorgevallen, op deze voorwaarde evenwel dat gij berouw toont en nimmer meer op dit onderwerp terugkomt. Gij hebt mij diep gegriefd, maar ik wil het u vergeven terwille van de rust hier in dit huis, ter wille van mijn oom, die steeds een goede meester voor u is geweest.

Taylor liet een onaangenaam lachje hooren.

— Een goede meester! Ha! Ha! riep hij uit. Dat moogt gij wel zeggen. Hij is inderdaad een zeer goed meester voor mij. Nu, wij willen het er dan voorloopig bij laten, maar ik kan en wil u niet beloven dat ik een gevoel uit mijn hart zou rukken, dat daar reeds al te diep heeft wortel geschoten.

Hij wierp het meisje nog een blik vol gloeienden hartstocht toe en verliet het vertrek, terwijl hij de deur met een woesten slag achter zich dicht wierp.

Zoodra de jonge man verdwenen was, liet Kathleen zich in een stoel vallen.

Een huivering als van lichamelijken afkeer liep over haar teedere leden.

Met moeite wist zij zich in zooverre te herstellen, dat zij haar oom, die een half uur later van het paleis van Justitie terugkeerde, een opgewekt gelaat kon toonen.

Dien middag verscheen Irwin laat aan het diner.

Zijn gelaat stond stuursch en hij sprak gedurende den maaltijd slechts weinig.

Nu en dan wierp hij rechter Price een snellen, boozen blik toe, dien Ellen niet zonder verwondering en schrikt verraste.

Haar oom was een geduldig, wel streng, maar rechtvaardig en in den huiselijken kring zelfs zachtzinnig man.

Wat kon er tusschen die beiden zijn voorgevallen, dat den jongen secretaris zoo deed wrokken en dien blik in zijn kleine stekende oogen bracht?

Daarover dacht het jonge meisje nog na, toen het diner reeds was afgelopen, en zij zich naar haar eigen kamer had teruggetrokken, stil en peinzend over wat er tusschen haar en den secretaris van haar oom was voorgevallen.

Deze was met zijn meester achtergebleven in de kleine rookkamer, die achter de eetzaal lag, en tot haar verwondering eerst, daarna tot haar onsteltenis, hoorde Ellen, aanvankelijk gedempt, maar vrij spoedig op luiden toon, een twist tusschen de beide mannen rijzen.

Zij kon in haar kamer onmogelijk hooren, waarover haar oom en Irwin Taylor twistten, maar het was duidelijk, dat de oude man zeer toornig was.

Nu en dan liet de secretaris zijn onaangenaam klinkend, hoonend lachje hooren, hetwelk Ellen maar al te goed van hem kende.

Zij deed voorzichtig de deur van haar kamer open, die op de gang uitkwam.

Op eenige passen afstand stonden de twee mannelijke bedienden stil, in luisterende houding.

Zij schrikten op, toen zij het gerucht der opengaande deur vernamen.

Ellen wierp hun een bestraffenden blik toe en zeide op strengen toon:

— Wat doet gij hier, Henry, en gij Barton! Ga dadelijk aan uw werk!

Schoorvoetend verwijderden de beide bedienden

zich, maar niet dan nadat zij nogmaals een blik hadden geworpen op de deur, waarachter de luide, slechts blijkbaar met moeite gedempte stemmen klonken.

Nog een oogenblik bleef Ellen hoofdschuddend luisteren.

Toen ging zij vastberaden op de deur toe en klopte. Dadelijk zwegen daarbinnen de twistende stemmen.

Er klonken haastige, naderende schreden en de deur werd geopend.

Rechter Price stond op den drempel.

Zijn gelaat was rood en vertrokken van drift, en de hand beefde, waarmede hij de deurkruk vasthield.

In 't midden van de kamer stond Irwin Taylor, de armen over de borst gekruist, en met een boosaardigen trek om zijn dunne lippen, die een bloedroode streep trokken in zijn bleek smal gelaat.

Langzaam trad Ellen binnen, zwiiggend en onderzoekend van den een naar den ander kijkend.

— Ik dacht — ik meende, dat ik u hoorde roepen, oom! zeide zij eindelijk, terwijl zij haar kleine hand op den arm van haren oom legde, en hem angstig-vragend in de oogen keek.

— Neen, kind — dan heb je je vergist, kwam het schor over de lippen van den rechter. Ik — wij hadden een kleine woordenwisseling over een zaak van ondergeschikt belang — het heeft niets te beteekenen. Aanstonds kom ik een kopje thee bij je halen — —

Met zachten dwang schoof hij het jonge meisje weder naar de deur.

Nog eenmaal wierp Ellen een onderzoekenden blik op het gelaat der beide mannen.

Toen zeide zij op zachten, vleienden toon:

— Kom maar heel gauw, oom. Gij zoudt bijna vergeten dat ik u op den grooten vleugel wat zou voorspelen van Rubinstein. Laat mij niet te lang wachten, hoor!

En daarop verliet zij het vertrek.

Eenige minuten later voegde rechter Price zich bij haar, blijkbaar nog zeer opgewonden, maar alle moeite doende om zijn nicht niets van zijn drift te doen blijken.

Zij dronken gezamenlijk thee.

Daarop begaven zij zich naar de muziekzaal, op de derde verdieping gelegen, een fraai ingericht vertrek waar twee piano's stonden, een pianino en een prachtige Errard-vleugel.

Het meisjes zette zich voor het heerlijke instrument en speelde, uit het hoofd, op aangrijpende wijze eenige composities van Rubinstein.

De rechter had op een der gemakkelijke lederen sofa's plaats genomen.

Voorovergebogen, met het hoofd in de handen verborgen, de ellebogen op de knieën steunend, luisterde hij. Toen het jonge meisje eindelijk met een ruischend accoord afbrak, hief hij het hoofd op.

Zijn gelaat was bleek, en in zijn donkerblauwe, sterke oogen, glansden tranen.

Ellen snelde op hem toe en knielde voor hem neder.

Zij vatte zijn handen en riep:

— Weent ge, oom?"

— Neen, mijn liefje — en misschien ook wel — je spel heeft me zeer aangegrepen — ik wilde mij nu wel ter ruste begeven. Het is al vrij laat en morgen moet ik weder vroeg opstaan.

— Er scheelt u toch niets, oom? drong het jonge meisje aan.

— Niets, mijn kind — het zal de ouderdom zijn! Ik word wat al te spoedig aangedaan. Kom, geef mij een kus, en laat ik je danken voor het genot dat je mij door je spel geschonken hebt.

Het jonge meisje rekte zich op de teenen, daar haar oom onder het spreken reeds was opgestaan en kuste hem teeder op de wang.

De rechter verliet langzaam, met gebogen hoofd, het vertrek.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om.

— Goeden nacht, Ellen!

— Goeden nacht, lieve oom!

Het waren de laatste woorden, welke het jonge meisje uit den mond van rechter Price zou vernemen —

HOOFDSTUK III.

De misdaad.

Den volgenden middag omstreeks drie uur zaten een aantal leden van de Windsor Club in de Oxfordstreet in de groote conversatiezaal rondom de groote tafel in het midden, of aan de kleine tafeltjes die voor de groote ramen waren geschoven, vanwaar men een prachtig uitzicht had over het druk gewoel in deze voorname verkeersader.

De meeste waren verdiept in de lezing van een der vele bladen die op de leestafel verspreid waren, of wel zij hadden zich een boek uit de welvoorzene bibliotheek laten brengen.

Door de wijdgeopende deuren had men het gezicht op de groote billardzaal, waar eenige leden het schoone

billardspel beoefenden.

Niemand sprak.

Het was het uurtje waarop men ongestoord van zijn lectuur wilde genieten.

Niets anders werd vernomen dan het tikken der ballen, die over het groene laken bolden en enkele met gedempte stem gewisselde woorden.

Toen ging de deur opnieuw open en graaf Blackmouth, een van de oudste leden van de beroemde club, trad met verschrikt gelaat het vertrek binnen.

Zijn oogen keken zoekend rond tot zij gevestigd bleven op het gelaat van den vice-president der club, Lord William Aberdeen, die met zijn secretaris Charly

Brand over een groote landkaart stond heengebogen. Blijkbaar beraamde hij het plan voor een zijner reizen.

Zonder op iemand anders acht te slaan ging graaf Blackmouth regelrecht op Lord Aberdeen toe, stond voor hem stil, kuchte eens en zeide, toen de vice-voorzitter opkeek:

— Hebt gij het vreeselijke nieuws van rechter Price reesd gehoord, Mylord? Gij behoort immers tot zijn vrienden?

— Ja zeker, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij zich oprichtte en den spreker met een angstigen blik in zijn groote grijze oogen aanzag. Wat is er met hem? Er is hem toch geen ongeval overkomen?

— Erger dan dat, Mylord.

— Wat! Is hij dood?

— Vermoord, Mylord!

De vice-voorzitter deinsde achteruit.

Zijn fijn besneden gelaat was zeer bleek geworden.

Verscheidene leden der club waren op het hooren van dit korte gesprek komen toelooopen.

Zij spraken nu allen door elkaar, en wilden allen iets anders vragen, maar graaf Blackmouth legde hun met een gebaar het stilzwijgen op.

Lord Aberdeen was de eerste die weder sprak.

— Heeft men den moordenaar gevat?

— Nog niet!

— Hoe is hij gedood?

— Hij moet vergiftigd zijn.

— Wanneer?

— Het moet gebeurd zijn tusschen tien uur in den avond van gisteren, toen hij zijn nicht Kathleen in de muziekzaal verliet en hedenochtend om half negen toen men zijn levenloos lichaam in zijn bed vond.

— Heeft men het vergift gevonden?

— Neen, dat niet. De ongelukkige Price vertoonde echter alle kenteekenen van vergiftiging. De huid vertoonde donkere plekken, het gelaat was opgezwollen en zijn ionge huisdokter, die aanstonds gehaald werd, constateerde volkomen ontbinding van het bloed.

— Heeft men geen verdenking tegen iemand?

— Dat is mij onbekend.

— Hoe komt het dat de bladen nog niets gemeld hebben?

— De misdaad werd eerst ontdekt nadat de och-

tendbladen reeds verschenen waren en pas een uur geleden werd er aangifte bij de politie gedaan. Ik hoorde er toevallig van door ons medelid Baxter, den hoofdinspecteur van politie.

— Hoe komt het dat men de misdaad pas zoo laat heeft aangegeven? vroeg Lord Aberdeen met gefronste wenkbrauwen.

— Dat kan ik u niet zeggen.

De vice-president liet zich in zijn stoel vallen.

— Rechter Price dood — vermoord! mompelde hij. Hoe is dat mogelijk? Hoe kon hij vijanden hebben? Hij was streng, dat is waar, maar hij was steeds rechtvaardig! Wat kan hier achter schuilen, graaf, zoo wendde hij zich tot den man die de noodlottige tijding had gebracht.

Graaf Blackmouth haalde de schouders op.

— Ook de politie tast geheel in het duister, Mylord. Men denkt aan wraak of aan een poging om zich van zijn vermogen meester te maken. Gij zult wel weten dat rechter Price zeer welgesteld was.

Lord Aberdeen knikte.

Toen stond hij met een snelle beweging op en hernam:

— Ik wil hem aanstonds zien!

— Ik weet niet of men u wel zal toelaten, zeide graaf Blackmouth aarzelend. Ik geloof dat er op het oogenblik politie in huis is.

— Men zal mij den toegang niet weigeren, merkte Lord Aberdeen op. Wilt ge mij vergezellen, mijnheer Brand, zoo wendde hij zich tot zijn secretaris.

— Ik ben tot uw dienst, Mylord, zeide Charly.

De beide heeren namen met een vluchtigen groet afscheid en haastten zich het gebouw uit.

Zij riepen een auto aan, die hun spoedig naar het huis in de Grossvenorstreet bracht.

Graaf Blackmouth had goed gezien — er stond een politieagent voor de deur.

Hij hield Raffles met een gebaar tegen en zeide:

— Ik mag u niet laten passeeren, mijnheer!

— Ik ben Lord Aberdeen!

— Het spijt mij — ik mag geen uitzonderingen maken.

Raffles stampte ongeduldig met den voet.

Maar juist werd de deur geopend en trad er een zwaarlijvig man met een vollen blonden baard en lichtblauwe oogen naar buiten.

Het was Fileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard.

— Zijt gij het, Mylord? Wat zegt gij van die vreeselijke tijding?

— Ik vernam haar zooeven op de Club! Ik zou zeer gaarne mijn dooden vriend nog eens zien. Wilt gij mij dat veroorloven?

— Maar dat spreekt immers van zelf! Agent laat mijnheer en zijn secretaris mijnheer Brand passeeren.

De ordebeewaarder maakte aanstonds plaats en tikte eerbiedig aan zijn helm.

— Gij moet mij verontschuldigen, Mylord, dat ik u niet kan vergezellen, zei de hoofdinspecteur, maar mijn plicht roept mij elders. In de slaapkamer zult gij echter den detective Stevenson vinden, die u alle gewenschte inlichtingen zal verschaffen.

— Ik dank u, mijnheer Baxter!

De hoofdinspecteur salueerde en Lord Aberdeen en Charly Brand, zijn secretaris, traden binnen.

In de groote hall trad Barton, de bottelier, hem met een bleek gelaat tegemoet.

— Wel Barton, dat is een vreeselijke slag! begon Raffles.

— Dat moogt gij wel zeggen, Mylord, zeide de oude man. Wij kunnen het ons niet geheel indenken!

— Hoe is Miss Kathleen er onder?

— Als verpletterd, Mylord! Gij moet bedenken dat mijnheer Price haar eenige bloedverwant was! Zij had niemand anders dan hem om op te steunen.

Een flauwe glimlach verscheen om de lippen van Lord Aberdeen.

— Misschien toch wel! zeide hij zachtjes. Wees zoo goed en dien mij aanstonds bij haar aan. Ik geloof wel dat zij mij zal willen ontvangen.

— Daar behoeft gij niet aan te twijfelen, Mylord, zeide Barton trouwhartig. Wees zoo goed mij te volgen, Mylord!

De bottelier bracht de beide bezoekers naar een kleine kamer naast de groote slaapkamer van den doode gelegen.

Hij klopte bescheiden aan en trad binnen.

Spoedig keerde hij terug en zeide:

— Miss Kathleen verzoekt u binnen te treden!

Lord Aberdeen en Charly Brand gingen het kleine vertrek binnen.

Daar zat Kathleen Frazer in diepen rouw gekleed,

dicht bij het venster, waarvoor het gordijn was neergelaten.

Zij was geheel alleen.

Haar bleek gezicht was door smart vertrokken en haar mooie bruine oogen waren dof en rood van het weenen.

Zij stond op en trad de beide bezoekers tegemoet.

— Ik dank u dat gij gekomen zijt, Mylord, en gij ook mijnheer Brand, zeide zij. Oom Robert acatte u zeer hoog en ik weet dat gij zijn vriend waart.

— Wij komen hier in de hoop dat wij u kunnen helpen, Miss, als ten minste niemand anders ons is voor geweest, zeide Raffles op zachten toon. En ik zou ook gaarne mijn armen vriend nog eens willen zien.

— Dan zal ik u voorgaan, zeide het jonge meisje.

Zij verliet het vertrek en opende de deur van de naastgelegen slaapkamer.

Het was een zeer groot vertrek, in Queen Anne-stijl gemeubeld.

Ofschoon het ook hier half duister was, viel aanstonds het geweldig groote ouderwetsche bed, dat eenige jaren geleden door Robert Price gekocht was, in het oog.

Het meubel dateerde uit de vijftiende eeuw en was vervaardigd uit het zwaarste eikenhout.

De zeer zware korte pooten waren gebeeldhouwd in den vorm van vier drakenklauwen.

Op de vier hoeken verhieven zich gedraaide kolommen van wel een arm dik, die den zwaren hemel droegen, die tot even onder het plafond reikte en van waar zware geelzijden gordijnen tot bijna op den vloer afhingen.

Lord Aberdeen kende dit bed, een praalbed van een der eerste Engelsche koningen en hij had den gelukgen eigenaar van deze kostbare antiquiteit altijd een weinig om zijn bezit benijd.

En nu lag daar, midden op het sneeuw witte laken, met de handen over de borst gekruist, het lijk van den ouden rechter.

Aberdeen trad naderbij.

Hij boog zich over het stoffelijk overschot heen en schudde droevig het hoofd.

De doode was bijna onherkenbaar, zoo had het vergif zijn gelaatstreken veranderd.

Het gelaat was loodblauw en vertoonde hier en daar zwarte plekken.

De oogen waren uit het hoofd gepuild en slechts met moeite had men ze kunnen sluiten.

De mond was half geopend en de tong, bijna zwart, stak voor een groot gedeelte naar buiten.

Met de hand voor de oogen wendde Lord Aberdeen zich van het treurige schouwspel af.

Toen hij het hoofd weder ophief kreeg hij den detective in het oog, die op eenigen afstand bescheiden was blijven staan.

Hij wendde zich tot Kathleen en zeide:

— Ik zou den detective gaarne eenige vragen willen stellen, waarde Kathleen en het is beter dat gij daar niet bij zijt. Begeef u weder naar het vertrek hier naast — ik kom aanstonds afscheid van u nemen.

Zonder een woord te spreken, met gebogen hoofd, verliet het jonge meisje het vertrek.

Zoodra de deur achter haar gesloten was, trad Lord Aberdeen op het venster toe en trok de gordijnen zachtjes open.

In volle golven stroomde het licht nu het groote, wat sombere vertrek binnen.

Opnieuw trad Lord Aberdeen op het bed toe en wierp nogmaals een blik op het misvormd gelaat van den doode.

Toen schudde hij het hoofd en mompelde half luid:

— Het vergif moet wel zeer sterk geweest zijn!

Daarop wendde hij zich tot den detective en zeide:

— Ik zou u gaarne eenige vragen willen stellen, mijn vriend. Ik ben Lord Aberdeen en mijnheer Baxter heeft mij veroorloofd hier binnen te treden!

— Ik ken uw naam zeer goed, Mylord! Voor zoover mijn plicht het mij niet verbiedt, wil ik u gaarne antwoorden.

— Waart gij hier toen de huisdokter, mijnheer Spencer, het lichaam van den doode onderzocht heeft?

— Ik kwam juist toen hij met zijn onderzoek gereed was! Later kwam ook de gerechtsgeneesheer.

— En wat zeiden de heeren?

— Dat mijnheer Price ongetwijfeld ten gevolge van een vergiftiging overleden was.

— Weet gij ook of zij den inhoud van de maag hebben onderzocht?

— Neen Mylord, in ieder geval niet in mijn tegenwoordigheid.

— Hebben zij geen wond gevonden?

— In het geheel niet!

— Zonderling! mompelde Lord Aberdeen.

Toen wendde hij zich weder tot den detective en vervolgde:

— Is het waar dat men geen spoor van het vergif heeft gevonden?

— Niets, Mylord.

— Was mijnheer Price gewoon, des nachts een watterkaraf naast zich te hebben?

— Nooit!

— Sloot hij zijn slaapkamer steeds van binnen af?

— Altijd!

— Staat het vast dat hij gisteren om tien uur naar bed is gegaan?

— Dat hebben Miss Kathleen en twee der bedienden bevestigd. Barton de oude bottelier hielp zijn meester steeds bij het ontkleeden.

Lord Aberdeen dacht even na en trad toen op het raam toe.

— Was dit raam dicht of gesloten? vroeg hij.

— Het was met de spanjolet gesloten, Mylord. Ook de luiken waren dicht, zooals gij ziet, bevinden zij zich aan den binnenkant.

Lord Aberdeen knikte en opende vervolgens het raam.

Hij wierp een blik naar buiten en begon toen peinzend op en neer te loopen.

— Dat raam is minstens twintig meter van den grond, zeide hij toen, en als het gesloten was en de luiken waren dicht, dan is het onmogelijk, dat hier des nachts iemand is binnengedrongen.

— De moordenaar kan zich reeds hier hebben bevonden, Mylord, toen de oude heer zich ter ruste begaf! merkte de detective op.

— Daarin hebt ge gelijk — maar wilt gij mij dan ook eens zeggen hoe hij weder ontkomen is?

De detective krabde zich achter de ooren.

— De zaak is, Mylord, dat men de gangdeur van morgen heeft open gevonden.

Lord Aberdeen verbaasd en met een snelle beweging het hoofd op.

— Open? herhaalde hij.

— Dat wil zeggen — de deur was niet op slot!

— En stak de sleutel van binnen op het slot?

— Ja!

— Vond men den doode op zijn bed?

— Hij lag juist zooals hij daar nu ligt!

Lord Aberdeen wisselde een blik met zijn jongen secretaris, die tot nu toe geen woord had gesproken.

— Wat denkt gij er van, mijnheer Brand? vroeg hij toen.

— Ik moet zeggen, Mylord, dat ik het een zeer verwonderlijke zaak vind, antwoordde Charly Brand.

— Niet waar? Ik wil eerlijk erkennen dat zij mij tot dusverre volmaakt raadselachtig is!

Lord Aberdeen wendde zich weder tot den detective en zeide:

— Ik dank u zeer voor de inlichting die gij mij verschaft hebt. Nog een vraag — koestert men verdenking?

— Daarop mag ik tot mijn spijt niet antwoorden, Mylord.

Lord Aberdeen keek den politiebeambte eenige oogenblikken zwijgend aan en gaf toen zijn secretaris een wenk hem te volgen.

Nog eens wendde hij zijn blik naar het levenlooze lichaam en het smettelooze laken en daarop verliet

hij voorgoed het vertrek, door zijn secretaris gevolgd.

Hij trad toen de kleine zijkamer weder binnen en zeide tot Kathleen, die was opgestaan en hem tegemoet trad:

— Als gij mij in deze zaak soms mocht noodig hebben, kunt gij ten allen tijde over mij beschikken! Ik rees dat zij een onverwachten keer zal nemen! Wat ik zeggen wilde — waar is de secretaris van uw oom?

— Hij is er vandaag in het geheel niet geweest!

— Niet! riep Lord Aberdeen verwonderd uit. Hij woont hier toch in huis?

— Hij was vannacht niet hier! zeide het meisje nauwelijks hoorbaar.

— En hebt gij dat aan de politie medegedeeld?

Kathleen knikte, terwijl zij zeer bleek werd.

— Dat moest ik, Mylord! Bovendien, de bedienden wisten het ook.

Lord Aberdeen stond een oogenblik in diepe gedachten.

Toen stak hij Kathleen de hand toe en zeide:

— Ik moet nu afscheid van u nemen. Wees moedig — gij kunt op mij rekenen.

HOOFDSTUK IV.

Een arrestatie.

De beide mannen verlieten het huis.

— Zullen wij rijden, Edward, vroeg Charly Brand.

— Neen Charly, antwoordde de Grootte Onbekende. Ik wil liever loopen. Loopende kan ik beter denken. Bijna een vol uur liepen de beide vrienden zij aan zij voort zonder dat er een enkel woord gewisseld werd.

Pas toen zij voor de deur stonden van een prachtige villa in de Regentstreet, zeide Lord Lister, alias John Raffles, die dit schoone huis als William Aberdeen bewoonde, tot zijn trouwen vriend:

— Het is een droeve zaak, Charly — en het is een zeer duistere zaak!

— Duister? Ik laat mij villen als ik er een jota van begrijp, riep de jonge man.

Raffles had reeds zijn huissleutel uit zijn zak gehaald en de deur geopend.

Gaston, de oude kamerbediende van zijn Lordschap, trad hun tegemoet om hun overjassen in ontvangst te nemen.

— Zijn er brieven of boodschappen geweest, Gaston? vroeg Raffles vriendelijk.

— Dokter Spencer is hier geweest, Mylord!

— Dokter Spencer? herhaalde Raffles verwonderlijk. Wat kan die van mij gewild hebben? Hij heeft mij nog nooit een bezoek gebracht!

— Hij heeft bijna een half uur gewacht, Mylord, en toen is hij heengegaan, omdat zijn tijd beperkt was, maar hij heeft een briefje voor u achtergelaten. Het ligt op uw schrijftafel in uw werkkamer. Blijft Mylord thuis dineeren?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Ja Gaston, zorg voor een kleinen maaltijd. Kom mede, Charly, we zullen eens zien wat onze jonge dokter wel van mij gewild heeft.

De beide vrienden begaven zich naar de prachtig in-

gerichte werkkamer, waarvan de ramen uitzagen op het groote park met zijn heerlijke boomen, dat zich achter de villa uitstrekte.

Raffles nam het briefje dat in een zijner eigen enveloppen was gestoken en las het vlug door.

Een trek van verbazing vertoonde zich op zijn gelaat.

— Een kort en een vreemd briefje, Charly! riep hij uit. Luister maar eens!

Raffles trad op het raam toe en las het volgende briefje:

„Mylord!

Ik ben u tot mijn spijt wel niet zoo goed bekend als mijnheer Price, maar toch waag ik het uw hulp in te roepen ten bate van Miss Kathleen Frazer.

Zij staat na deze vreeselijke zaak geheel alleen en heeft steun en voorlichting noodig.

Gij kent haar reeds lang en ik behoef er voor u geen geheim van te maken dat ik haar innig lief heb.

Gij beschikt over zeer veel connecties en ik zou gaarne zien dat gij Miss Kathleen tijdelijk haar intrek zoudt willen doen nemen bij een uwer oude vriendinnen, liefst ver van Londen, in het Zuiden des lands bijvoorbeeld.

Hoe minder het arme meisje op dit oogenblik aan Londen herinnerd wordt, hoe beter.

Als gij hedenavond op de Club komt, zou ik u daar gaarne nog eens willen spreken.

Zoo spoedig mogelijk na de begrafenis moet Kathleen vertrekken.”

Het briefje was onderteekend met de krachtige hand van dokter Spencer.

Charly had met eenige verbazing toegeluisterd.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij. Waarom wil hij Kathleen zoo spoedig mogelijk van Londen verwijderen?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat zullen wij vanavond misschien wel vernemen. In ieder geval verheugt het mij dat hij zich juist tot mij wendde. De markiezin van Fyre zal gaarne bereid zijn het eenzame jonge meisje tijdelijk te huisvesten. Zij heeft een edel hart en zij is kinderloos.

Weer verzonk Raffles in gepeins.

Blijkbaar trachtte zijn werkzame geest het raadsel van de Grossvenor Street op te lossen en bracht hij het gebeurde daarginds in verband met het briefje, hetwelk hij zooeven gelezen had.

Hij kon echter volstrekt niet inzien, in hoeverre het een met het ander in betrekking stond, en na eenigen tijd riep hij uit:

— Wij weten nu een ding, dat is, dat Spencer het jonge meisje uit Londen wil verwijderen. En dat wel zeer spoedig — dadelijk na de begrafenis. Welke reden hij daartoe heeft is echter niet zeer duidelijk, want hier in de hoofdstad wonen toch genoeg brave lieden, die den ouden Price zeer goed gekend hebben en die niets liever zouden wenschen dan zij eenige bloedverwante tijdelijk onderdak te geven. En waarom juist zoover van Londen?

— Ja, dat begrijp ik ook niet al te goed.

Nog eenigen tijd spraken de beide vrienden over dit onderwerp door, tot Gaston kwam melden dat het diner was opgediend.

Het was bijna acht uur, toen de beide mannen opstonden, om zich naar de rookkamer te begeven, waar zij steeds plachten te vertoeven, de weinige keeren dat zij tehuis dineerden.

Zij waren ternauwernood gezeten in hunne gemakkelijke, lederen leunstoelen, of Gaston bracht de avondbladen binnen.

Raffles duwde het stapeltje naar Charly en zeide lachend:

— Mijnheer de secretaris, wees zoo goed, mij eens voor te lezen, wat de bladen melden omtrent de geheimzinnige geschiedenis in de Grossvenor Street. Ik kan beter nadenken, als iemand anders het mij voorleest.

— Met genoegen! zeide Charly.

Hij nam de „Times” ter hand en sloeg het blad open

Maar nauwelijks had hij er een blik in geworpen, of hij slaakte een kreet van verbazing.

— Heeft men den moordenaar? vroeg Raffles, na een langen haal aan zijn sigaret.

— Men heeft iemand gearresteerd, maar den moordenaar heeft men zeker niet, Edward.

— Wie is het dan?

— De secretaris, Irwin Taylor.

— Taylor? Hoe komen zij daar bij?

— Dat zal ik je zeggen. De bedienden hebben in den laatsten tijd menigmaal een heftige woordenwisseling tusschen rechter Price en zijn secretaris gehoord, zonder evenwel te kunnen verstaan wat er gesproken werd. De verhouding tusschen die beiden moet in de laatste weken alles te wenschen hebben overgelaten.

— Waarom zond hij dan dien man niet weg? riep Raffles verbaasd uit.

— Ja, dat schijnt op zich zelf weder een der geheimzinnigheden van de zaak te zijn, die blijkbaar iedere minuut ingewikkelder wordt. In ieder geval deed hij het niet, ofschoon de bedienden ook al hebben getuigd, dat de jonge Taylor ongeveer niets uitvoerde en vaak geheele dagen wegbleef, zonder dat zijn meester ook maar een enkelen keer naar hem vroeg. Waarom de oude Price er trouwens een secretaris op na hield, is niet heel duidelijk, want hij had geen eigen praktijk en al zijn werk voor de rechtbank werd gedaan door een secretaris ter griffie, die in zijn particulieren dienst stond.

— Merkwaardig, bromde Raffles in zich zelf.

Daarop vervolgde hij wat luider:

— Als men het niet beter wist, zou men haast zeggen, dat hier chantage in het spel is, en dat er in het verleden van den doode dingen zijn, die hem met gebonden handen en voeten aan een nietswaardigen deugniet overleverde. En toch — het is zoo goed als onmogelijk, dat de jonge Taylor de misdaad gepleegd heeft. Wij beiden weten, waarom.

Hij zweeg even en ging toen voort:

— De geneesheeren hebben immers hun verklaring reeds afgelegd?

— Zeker. Die verklaring is reeds gepubliceerd.

— Het levenloze lichaam werd immers om half negen gevonden?

— Juist.

— En hebben de geneesheeren geconstateerd, wanneer de dood moest zijn ingetreden?

— Ja. Minstens zes uren eerder. Eerder meer dan minder.

— Dus zelfs als wij aannemen, dat de dood bijna onmiddellijk is ingetreden, nadat het vergif werd toegediend, kan de misdaad niet eerder gepleegd zijn dan omstreeks half drie in den nacht.

— Zoo is het.

— Dan weten wij waaraan wij ons te houden hebben, zeide Raffles. Waar is Taylor gearresteerd?

— Ten huize van Price.

— Wat kwam hij daar dan uitvoeren?

— Hij zeide dat hij niets van de misdaad afwist. De post voor de deur was ingetrokken en omstreeks een half uur later kwam Irwin Taylor.

— Was Kathleen thuis?

— Ja, zij heeft hem ontvangen en zij zelven moest hem het nieuws mededeelen. Een kwartier later werd hij gearresteerd.

— Hij wist dus niets van de misdaad af?

— Niets. Hij beweerde op het Hoofdbureau van Politie dat hij geen krant in de handen had genomen. Op de vraag waarom hij zich niet, zooals gewoon, te huis had bevonden en zich om half tien in de werkkamer van rechter Price had aangemeld, antwoordde hij: dat hij den nacht buitenshuis had doorgebracht.

— Dat is ook zoo, zeide Raffles droogjes. Heeft hij toen niet onmiddellijk verklaard waar hij geweest was?

— Dat heeft hij.

— En wat zeide de rechter-commissaris?

— Die zond onmiddellijk een paar agenten om de waarheid van zijn opgave te controleeren. Zij konden echter de vrouw in wiens gezelschap Taylor verklaarde te zijn geweest nergens vinden. Buren verklaarden dat zij sedert den vorigen avond verdwenen was. Het spreekt dus van zelf dat de rechter-commissaris aan dit alibi weinig waarde toekende en last gaf den gearresteerde in verzekerde bewaring te brengen.

— En waarop werden de arrestatie en de verdenking gebaseerd?

— Voornamelijk op de getuigenis der bedienden die reeds des morgens geklaagd moeten hebben dat er in den laatsten tijd vaak een hooglopende woordenwisseling tusschen rechter Price en zijn secretaris plaats

vond. De bottelier Barton heeft bovendien verklaard, onder eede, dat hij Taylor heeft hooren zeggen: „Als mijn levenswijze u niet bevalt, tracht u dan van een ander te voorzien, ik heb er meer dan genoeg van, en ik voorspel u dat dit alles nog eens slecht zal afloopen.”

Raffles bromde iets voor zich heen terwijl hij eenige malen peinzend het hoofd schudde.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op en zeide:

— Het is zoo duidelijk als glas dat er iets heeft bestaan tusschen rechter Price en Irwin Taylor dat voor de buitenwereld verborgen is gebleven, maar dat voor beide personen blijkbaar van groot gewicht is geweest.

— Dat dunkt mij ook. De rechtercommissaris scheen er trouwens ook zoo over te denken en dat moest zijn wantrouwen jegens den arrestant nog hebben doen toenemen. Ten overvloede was het niet onbekend dat Taylor een goed oogje had op Kathleen Frazer, die algemeen doorging voor de eenige erfgename van haar rijken oom.

— Ik moet erkennen, dat ik, als ik in de plaats van den rechtercommissaris was geweest, en niet meer geweten had dan hij, wellicht evenzoo zou hebben gehandeld. Bij gebrek aan afdoende bewijzen houdt de justitie er van maar aanstonds de hand te leggen op den eerste den beste die er voor in aanmerking kan komen de misdaad te hebben gepleegd, al ware het slechts om de openbare meening te sussen en het rechtsgevoel van het groote publiek tenminste voorloopig te bevredigen. En zeg mij nu eens hoe de houding van den jongen secretaris was.

— Het verslag zegt dat hij zenuwachtig was, maar op de meeste vragen van den rechter slechts met een minachtend schouderophalen antwoordde. Gedurende het geheele verhoor heeft hij nog geen vijftwintig woorden gesproken.

— Hij trachtte zich dus niet te verdedigen?

— Hij verklaarde alleen dat hij onschuldig was. Hij zeide dat het niet zijn schuld was als de persoon die zijn alibi kon bewijzen de hielen had gelicht en dat het de zaak van den rechter was te bewijzen dat hij inderdaad de misdaad gepleegd had.

Raffles verzonk in gepeins.

— Het is een van de wonderlijkste zaken die ik nog heb beleefd, zeide hij.

— Hoezoo?

— Wel, naar mijn meening valt er niet aan te twijfelen dat de moordenaar zich in huis heeft bevonden. Zelfmoord is natuurlijk uitgesloten, want al had men dan niet een overblijfsel van het vergift gevonden, dan had men toch het glas moeten vinden, de flacon, het doosje of wat dan ook, waarin het zich bevonden heeft.

— Maar, zou het geen pil geweest kunnen zijn? riep Charly eensklaps uit.

Raffles wierp hem een zonderlingen blik toe.

— Een pil!? Misschien wel — of iets dergelijks. Maar ik blijf er toch bij dat aan een zelfmoord in het geheel niet gedacht kan worden. Voor een zelfmoord zijn steeds zeer zwaar wegende redenen, en die zijn hier niet aan te wijzen. Rechter Price was niet jong meer, maar hij was volkomen gezond, zooals zijn huisdokter Herbert Spencer mij bij herhaling verzekerd heeft. Hij was levenslustig en allesbehalve een hypochonder. Hij was rijk, hij bekleedde een eervolle positie, hij was zeer gezien door zijn collega's, kortom hij zou volstrekt geen redenen kunnen aanvoeren om dit ondermaansche met zijn eigen wil te verlaten. Neen, wij hebben hier wel degelijk met een moord te doen. De vraag is maar — hoe is de moordenaar binnengekomen?

— Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten. Het raam was gesloten en de luiken waren dicht. In het vertrek bevond zich wel een schoorsteen, maar die was dichtgemetseld.

— Dat is waar, daar valt mij in dat Price pas gedurende een maand deze nieuwe slaapkamer had betrokken. Ik geloof echter niet dat dit van veel beteekenis is. Van meer belang is dat men de kamerdeur geopend heeft gevonden, terwijl het toch vast staat dat de oude man steeds de deur van zijn slaapkamer voor hij ging slapen van binnen placht te sluiten.

— Dat is ook zoo, daarop wordt in dit verslag nog

eens extra gewezen. Tien minuten nadat Price naar boven was gegaan heeft zijn nicht nog aan de kruk van de deur gedraaid om te zien of hij wel sliep. Price had het gerucht niet gehoord en hij sliep dus zeker wel. Welnu, het meisje verzekert met beslistheid dat de deur toen dicht was.

— Dan heeft Price haar dus zelf geopend. Blijft alleen de vraag te beantwoorden, waarom hij dat deed.

— Zou hij zelf misschien de persoon hebben binnengelaten die hem naderhand van het leven beroofde?

— Dat zou mogelijk zijn, als het maar iemand anders betrof dan rechter Price. Hij was nog buitengewoon krachtig voor zijn leeftijd en ik geloof wel te kunnen verzekeren dat hij er niet de man naar was zich vergift te laten ingeven.

— Het kan hem in een of anderen drank zijn toegediend.

— Dat zou niet geheel en al onmogelijk zijn, maar dan zou het ook vast staan dat de moordenaar een huisgenoot moet geweest zijn.

Charly schudde het hoofd.

— Er waren er maar twee, zeide hij toen. De nicht en de secretaris. Eer ik zou gelooven dat Kathleen Frazer tot zulk een afschuwelijke daad in staat was, zou ik meenen dat ik haarzelf zou kunnen plegen. Wij weten dat Taylor het ook onmogelijk kan gedaan hebben. Blijven dus over de bedienden. Maar om welke reden zou die in 'shemels naam den ouden man gedood hebben?

Raffles haalde de schouders op.

— Zoo iets is ondenkbaar, zeide hij. Allen waren zij reeds lange jaren in zijn dienst en zij hielden allen veel van hem, ondanks zijn gestrengheid. Neen, die mogelijkheid moeten wij uitschakelen.

— Maar wat dan? Wat dan?

HOOFDSTUK V.

Nieuwe verwickelingen.

Den volgenden morgen omstreeks half tien werd Irwin Taylor van uit de cel waar hij den nacht op een harde brits had doorgebracht opnieuw voor den rechter-commissaris gevoerd, door twee agenten, die hem scherp in het oog hielden.

De commissaris was een van die politiebeambten, die het zich liefst zoo gemakkelijk mogelijk maakten en er niet van houden dat een arrestant wiens schuld volgens hem vast stond het hem lastig maakt, door halsstarrig te blijven ontkennen.

Hij hoopte dan ook dat de gevangene, na een nacht in eenzaamheid te hebben doorgebracht, wel eieren voor zijn geld zou hebben gekozen en ingezien dat verdere ontkenning hem toch niet zou baten.

Maar daarin zou de rechtercommissaris bedrogen uitkomen.

Nadat hij den gevangene een strengen blik had toegeworpen en eenige malen aan zijn zwarten knevel had geiraaid, vroeg hij:

— Gij lekt nu zeker wel dat gij schuldig zijt aan den dood op rechter Prince?

— Ik buken niets, antwoordde Taylor met bleek gelaat, maar met een vastberaden klank in zijn stem.

De commissaris maakte een gebaar van ongeduld.

— Maar zeg dan tenminste waar gij den nacht van de misdaad geweest zijt.

— Dat heb ik u gisteren reeds medegedeeld.

— Praatjes! riep de commissaris driftig. Wij hebben naar die vrouw, Anna Stewart laten informeeren. Niemand heeft haar gezien, niemand weet waar zij is. Als gij de waarheid gesproken had, dan zou zij zich hier hebben aangemeld.

Taylor haalde de schouders op.

— Zij zal wel een of andere reden hebben om zich buiten schot te houden, zeide hij minachtend. Ik geloof dat ik haar nu pas goed begin te kennen. In ieder geval — ik heb dezen nacht in haar gezelschap vertoefd.

Als gij mij niet wilt gelooven, is dat uw zaak.

— Ik verbied u op dien toon tegen mij te spreken, riep de commissaris uit. Gij vergeet wien gij voor hebt.

Irwin Taylor wierp den politiebeambte een somberen dreigenden blik toe van onder zijn gefronste wenkbrauwen.

Toen haalde hij onmerkbaar de schouders op en neep de lippen vast op elkaar.

De commissaris snuffelde wat in eenige papieren die voor hem op de tafel lagen en wisselde zachtjes eenige woorden met den griffier, die aan de andere zijde van de tafel zat.

Toen wendde hij zich weder tot den gevangene en roeg:

— Uw betrekkingen met rechter Prince, uw broodheer, waren in den laatsten tijd slecht?

— Zij zijn nooit zeer goed geweest, gaf Taylor brommend ten antwoord.

— Ik ben blij dat gij dat ten minste erkend, riep de commissaris op zegevierenden toon. Gij zoudt het trouwens niet kunnen loochenen, want de bedienden hebben verklaard menigmaal een heftige twist tusschen u en rechter Price te hebben gehoord.

De jonge man wierp den commissaris een doorborenden blik toe.

Hij scheen tot in het diepste van zijn hart te willen weeten.

Toen vroeg hij op doffen toon, terwijl hij zijn smal gelaat wat voorover boog:

— Wat hebben zij dan gehoord?

— Zij hebben helaas geen afzonderlijke woorden verstaan. Op een enkele uitzondering na, die zeer in uw nadeel is, maar het staat vast dat gij herhaaldelijk met uw meester getwist hebt.

Weer liet Taylor hetzelfde onaangename schelle lachje hooren als bij een vroegere gelegenheid toen

Kathleen Frazer op diezelfde wijze over rechter Price sprak.

Hij gaf echter geen antwoord, balde de vuisten en mompelde zachtjes voor zich heen.

— Wat zegt gij? vroeg de commissaris op scherpen toon.

— Ik zeg niets, antwoordde Taylor onverschillig.

— Gij zegt niets? Dan zal ik u zeggen, dat gij de eenige zijt op wien terecht de verdenking kon vallen, deze vreeselijke misdaad te hebben gepleegd. Door uw halsstarrig ontkennen maakt gij er uw toestand niet beter om. Ik wil u wel zeggen dat het ons bekend is dat gij voor Miss Kathleen, de nicht van rechter Price, gevoelens van zeer teederen aard koesterdet — en Miss Kathleen staat te boek als de eenige erfgename van haar oom.

De jonge man wierp den commissaris een woesten blik toe.

Hij deed een stap naar voren, maar aanstonds waren de beide agenten naast hem.

— Ik geloof dat mijn opmerking doel heeft getroffen, zeide de commissaris ironisch. Uw zaak staat zeer slecht, Irwin Taylor!

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een agent van politie binnen met een visitekaartje in de hand.

— Wat wilt gij? vroeg de commissaris ongeduldig.

— Een bezoeker die u wenscht te spreken, Sir.

— Maar hebt gij hem dan niet gezegd dat ik geen tijd had, dat ik aan een hoogst ernstige zaak bezig ben!

— Maar hij komt juist in verband met deze zaak, Sir. Mylord heeft een zeer belangrijke mededeeling te doen!

— Mylord? herhaalde de commissaris verwonderd.

Hij trok den agent het kaartje uit de hand en wierp er een blik op.

— Lord William Aberdeen, mompelde hij voor zich heen. En in deze zaak? Dat is zeer zonderling!

Daarop beval hij op luiden toon tot de beide agenten:

— Breng den gevangene weder weg. Ik moet nu een belangrijke verklaring in ontvangst nemen. Aanstonds zullen wij het verhoor voortzetten.

Taylor liet zich kalm door de beide agenten wegvooien.

Zoodra de deur achter de drie mannen was dichtgevallen drukte de commissaris op de electriche schel die op zijn schrijftafel stond.

— Verzoek Mylord binnen te treden, zeide hij tot den agent die op den drempel van de deur verscheen.

De man ging heen en liet een oogenblik later Raffles en Charly Brand binnen.

De commissaris was opgestaan en trad de beide bezoekers eenigszins verwonderd, maar hoffelijk tegemoet.

De griffier had reeds een paar stoelen gereed gezet. Allen namen nu weder plaats.

Toen begon de commissaris:

— Uw naam is mij zeer goed bekend, Mylord, en ik meen ook reeds het voorrecht te hebben gehad op een fancy-fair, omstreeks twee maanden geleden, aan u te worden voorgesteld. Ik wil u ronduit bekennen dat het mij wel wat verbaast u in de zaak van de Grossvenor-street hier te zien! Mag ik u vragen wat het doel van uw bezoek is?

— Dat kan ik u in enkele woorden verklaren, mijnheer, antwoordde Raffles. Laat ik beginnen met u even voor te stellen aan mijn secretaris, mijnheer Charly Brand.

De beide heeren bogen vluchtig voor elkaar.

Toen hernam Raffles.

— Mag ik vragen of het u bekend is, mijnheer de commissaris, dat de geneesheeren het tijdstip waarop de dood van rechter Price is ingetreden, op drie in den nacht stellen?

— Ik ken de stukken, Mylord, antwoordde de commissaris eenigszins kortaf.

— Gij erkent dus dat de misdaad voor drie uur moet gepleegd zijn?

— Het eene vloeit uit het andere voort!

— De beklagde zegt immers dat hij den nacht der misdaad buitenshuis heeft doorgebracht?

— Dat zegt hij!

— Maar gij hebt niet geloofd?

— Daar kom ik rond voor uit, Mylord.

— Gij hebt natuurlijk onderzoek laten doen omtrent de waarheid van zijn verklaring?

— Dat spreekt vanzelf! Dat onderzoek leverde evenwel een negatief resultaat op! Wij hebben die vrouw, een zekere Anna Stewart niet kunnen vinden, en zij heeft zich ook niet aangemeld.

— Daaraan heeft zij zeer verkeerd gedaan, mijnheer, riep Raffles op ernstigen toon.

— Maar waarom dan, Mylord? vroeg de commissaris niet zonder ongeduld.

— Omdat hij zich gisternacht om kwart voor drie inderdaad in gezelschap van die vrouw bevond!

De commissaris slaakte een kreet van ongeloovige verbazing:

— En mag ik vragen hoe gij dat weet?

— Natuurlijk — het is zelfs uw plicht! Ik weet het omdat ik hem zelf gezien heb. En ik niet alleen, maar ook mijn secretaris dien gij hier ziet.

Charly knikte en zeide eenvoudig:

— Zoo is het, mijnheer.

Eenige oogenblikken heerschte er een volmaakt stilzwijgen in het vertrek.

De commissaris had blijkbaar de grootste moeite zich aan dezen nieuwen staat van zaken aan te passen.

Het was duidelijk aan hem te zien dat deze onverwachte mededeeling hem eigenlijk verre van welkom was.

En toch — hij mocht niet twijfelen aan de waarheidsliefde van een man als Lord William Aberdeen.

Hij vroeg op tamelijk benepen toon:

— Gij zoudt natuurlijk bereid zijn die verklaring onder eede te bevestigen?

— Als gij dat noodig acht — natuurlijk! antwoordde Raffles hooghartig.

Maar plotseling scheen den commissaris iets in te vallen.

— Gij zeide dat het kwart voor drieën was toen gij Taylor zaagt?

— Geen minuut later! Een naburige torenklok liet juist een slag hooren! Ik keek naar mijn horloge om het gelijk te zetten — het was kwart voor drieën!

— Maar — dan kan Taylor toch immers zeer goed om drie uur de misdaad gepleegd hebben! riep de commissaris triomphantelijk uit.

Er verscheen een ironisch glimlachje op de dunne lippen van den Grooten Onbekende.

— Dat zou inderdaad niet onmogelijk zijn, mijnheer — maar gij moet mij ten goede houden dat ik de opmerking maak: gij hebt mij nog niet gevraagd, waar ik Irwin Taylor zag! Het was in de Hampstead Road! Ik behoef u zeker niet te zeggen dat het vandaar met

een goede huurauto minstens ander half uur rijden is tot het huis van Rechter Price in de Grossvenorstreet!

De commissaris liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Zijn gelaat had een vuurroode tint gekregen en hij plukte zenuwachtig aan zijn snor.

Daar hij echter niets zeide, vervolgde Raffles:

— Gij moet weten dat gisteren een der leden van de Windsor Club die in de Noordelijke voorstad woont, gisteravond een kleine partij gaf om zijn afscheid van het jonggezellenleven te vieren. Hij is veertig jaren, een zeer gezien lid van de Club — en tusschen haakjes ook van het Hooger Huis en ik wilde mij al vice-president niet onttrekken aan de verplichting, bij deze kleine partij aanwezig te zijn. Het was bijna half drie toen wij zijn woning verlieten, lang voor dat de andere gasten vertrokken. Zij konden niet aanstonds een auto vinden en liepen ongeveer een kwartier voort, wat trouwens niet erg was, want het was heerlijk weer. Plotseling, op een hoek van een straat zagen wij een man staan die in druk gesprek was verdiept met een jonge tamelijk opgedirkte vrouw. Zijn gelaat werd helder bestraald door het licht van een lantaarn. Ofschoon wij ons verwonderden hem daar te zien op dat uur van den nacht, twijfelden wij toch geen seconde of het was Irwin Taylor, de secretaris van rechter Price!

— En — hebt gij hem aangesproken? vroeg de commissaris.

— Dat achtte ik volstrekt niet noodig, mijnheer! antwoordde Raffles koel. Mijnheer Taylor behoort niet tot mijn vrienden.

— Gij waart dus niet nieuwsgierig naar wat hij daar op dat uur van den nacht met de jonge vrouw te bespreken had?

— Volstrekt niet, mijnheer! Ik ben er zeker van dat hij het niet zeer aangenaam zou hebben gevonden aldus te worden verrast! Ik geloof echter dat dat alles met de hoofdzaak niets te maken heeft, met uw welnemen. Die hoofdzaak is, dat Irwin Taylor eergisternacht om kwart voor drieën in Hampstead was en dus onmogelijk om drie uur een moordaanslag in de Grossvenorstreet kan hebben gepleegd.

De commissaris liet het hoofd zakken.

Maar plotseling riep hij uit:

— Dat wil ik u toegeven, maar wie zegt ons dat hij

niet reeds de misdaad gepleegd had, toen gij beiden hem om kwart voor drieën zaagt!

— Dat kan de kastelein uit de „Gekroonde leeuw” in de Hampstead Road u zeggen, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Wij traden dit café binnen, ten einde daar te wachten op een huurauto, welke wij er telefonisch in een der dichtstbijzijnde garages wilden bestellen. Aan het tafeltje naast het onze werd herhaaldelijk de naam van Irwin Taylor genoemd, en het bleek ons binnen enkele minuten, dat de jonge man daar met Anna Stewart van des nachts twaalf uur tot bijna half drie had gezeten. Hij zou dus om half elf uit het huis van den heer Price vertrokken moeten zijn — en het staat volgens de getuigenis van de bedienden vast, dat Taylor dadelijk na het diner het huis in de Grosvenor Street heeft verlaten en er niet teruggekeerd, toen zij zich ter ruste begaven, dat wil zeggen om half twaalf...

Dat was de laatste slag voor den commissaris!

Zijn stem klonk zwak, toen hij zeide:

— Als dat alles zoo is, Mylord — en ik zal niet nalaten, aanstonds uw opgaven te laten verifiëren — dan moet Taylor natuurlijk onschuldig zijn!

— Dat zou ik ook denken, zeide Raffles droog. Het was mijn plicht, de politie van mijn ervaringen van eergisternacht in kennis te stellen, meent gij ook niet?

— Zeker, Mylord, zeker! riep de commissaris uit. Zoudt gij mij het adres van den „Gekroonden Leeuw” willen opgeven en den naam van den eigenaar?

Raffles gaf de gevraagde inlichtingen en greep zijn hoed.

— Ik hoop, mijnheer, dat Irwin Taylor, ofschoon ik herhaal, dat ik hem niet onder mijn vrienden rangschik, nog heden op vrije voeten zal worden gesteld! zeide hij.

— Ongetwijfeld, Mylord! Tenminste, als uw verklaringen juist blijken te zijn!

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Ik ben niet gewoon, dat men aan mijn verklaringen twijfelt, mijnheer! zeide hij koel. Gij moet echter doen, wat u goeddunkt! Als gij mij en mijnen secretaris noodig hebt, dan weet gij, waar gij mij kunt

vinden! Ik heb de eer u te groeten, en u met uwen volgenden arrestant meer succes toe te wenschen!

Het volgend oogenblik hadden de beide mannen het vertrek verlaten, den commissaris achterlatend in een allesbehalve benijdenswaardigen toestand!

Toen zij dien middag op de Club verschenen, vernamen zij daar, dat Irwin Taylor een half uur geleden op vrije voeten was gesteld.

Zijn onschuld was daghelder gebleken.

Alleen werd het vreemd gevonden, dat de vrouw, met wie de jonge man dien nacht in gezelschap was geweest, het niet de moeite waard had gevonden, iets van zich te laten hooren.

Maar Raffles had een verklaring spoedig bij de hand — waarschijnlijk had zij munt willen slaan uit de omstandigheid, dat de vrijheid misschien het leven van Taylor van haar verklaring afhankelijk was, en had zij zich daarom voorloopig op den achtergrond gehouden.

Intusschen was de zaak hiermede voor Raffles nog lang niet afgedaan!

Integendeel — het geheimzinnige van het geval was door de invrijheidstelling van den secretaris van Robert Price nog slechts toegenomen.

Verschillende vragen vroegen dringend om oplossing.

Die vrouw — die Anna Stewart — wie was zij? Welke rol speelde zij in het leven van Irwin Taylor?

Waarom had hij op zulke zonderlinge uren van den nacht een samenkomst met die vrouw?

Raffles had slechts een vluchtigen blik op haar geblanket gelaat geworpen, maar hij meende wel zeker te weten dat hij dat gezicht met de groote zwarte oogen aanstonds zou herkennen als hij het wederzag.

En hij nam zich voor, zoo spoedig mogelijk onderzoek te doen naar deze vrouw, al stond het nu wel vast, dat Taylor niet zelf den ouden rechter van het leven had beroofd.

De gebeurtenissen zouden hem daartoe sneller dringen dan hij nog gedacht had.

Want nog dienzelfden dag brachten de bladen het opzienbarende bericht, dat de politie dr. Herbert Spencer had gearresteerd op beschuldiging van moord op rechter Robert Price.....

HOOFDSTUK VI.

Bezwarende getuigenissen.

Raffles zweeg geruimen tijd, nadat Charly hem het bericht van de arrestatie en het uitvoerig verslag van het voorloopig verhoor uit de „Daily Mail” had voorgelezen.

De beide vrienden zaten op dat oogenblik in de bibliotheek, waar het reeds begon te schemeren.

— Het is een zeer buitengewoon geval! zeide Raffles nu langzaam, terwijl hij de vingertoppen tegen elkaar plaatste en het hoofd voorover boog. Ik wil wel erkennen, dat deze arrestatie mij zeer treft, en dat ik er volstrekt niet op gerekend had. Hoe was het ook weer met die getuigenis van een zekere juffrouw Bott?

— Zij heet Pott. Zij verhuurt kamers op de bovenste verdieping van het huis van rechter Price. Een paar dagen geleden was een van haar commensaals, een zekere Mangrath, eensklaps ziek geworden. Zij haalde dokter Spencer, die den zieke onderzocht en haar uitzond om een geneesmiddel te halen, dat, zooals hij zelf zeide, een sterk vergif bevatte. Toen hij daarvan een zeer geringe en zwakke oplossing aan den bewustelooze had toegediend, stak hij het fleschje bij zich met de woorden: „Dat kan mij nog wel eens van pas komen!”

— En om die reden arresteert men hem? riep Raffles uit. Is dat alles?

— De bedienden van Price zijn komen verklaren, dat er een geheime liefdesbetrekking bestond tusschen den jongen dokter en Kathleen Frazer — in alle eer en deugd, wel te verstaan.

— Niets meer?

— Het moet een publiek geheim zijn, dat Price zijn jongen en bekwamen huisdokter met een aanzienlijk legaat bedacht had.

— Verder?

— Door met Kathleen te huwen, zou hij in 't bezit komen van een zeer groot vermogen.

— Nog iets?

— Hij is in den moordnacht niet thuis geweest, en

weigert te zeggen, waar hij dan wel heeft vertoefd.

— Ai! Dat is leelijker! riep Raffles verschrikt uit. Dat vergat ik. Het verbaast mij zeer. Wat heeft dit alles te beteekenen, voor den duivel, en welk onderling verband bestaat er tusschen al deze dingen? Dat moet en zal ik weten. Als Spencer werkelijk geheel onschuldig is, waarom wil hij dan niet zeggen, waar hij 's nachts geweest is?

— Misschien is er een vrouw in het spel, Edward!

— Een vrouw? Bedoel je Kathleen?

— Neen, haar niet. Een andere.

— En dat, terwijl hij Kathleen lief had? Dat komt mij ongelooflijk voor.

— Misschien heeft hij het met die andere voor goed willen uitmaken. Ik zeg niet dat het zoo is — ik maak slechts een veronderstelling. Die vrouw woonde wellicht elders — niet te Londen. Dat wil hij natuurlijk niet voor Kathleen weten.

— Hoor eens, Charly, hernam Raffles, ik zeg niet, dat dit onmogelijk is, maar het is wat ver gezocht. Waarom zou dat 's nachts moeten gebeuren? Waarom dan die vrouw niet geschreven?

— Een brief is een gevaarlijk ding in de handen eener jaloersche en verstooten minares!

Raffles dacht een oogenblik na, en vroeg eindelijk:

— Zijn er nog meer bijzonderheden, het noemen waard?

— Spencer droeg bij zijn arrestatie zijn rechterarm in een verband.

— Wat? riep Raffles uit. Was hij gewond?

— Ja. Ondanks zijn heftig protest werd het verband door een gerechtsgeneesheer verwijderd — het was een vrij diepe steekwond, met een lang en spits wapen toegebracht.

— Maar er is toch in de slaapkamer volstrekt geen wapen gevonden! riep Raffles ongeduldig uit.

— Dat is ook zoo, maar de commissaris van politie

wil dit hier mede verklaren, dat de moordenaar het wapen meenam.

— Zijn er dan bloedsporen gevonden?

— In 't geheel niet.

— Acht jij het waarschijnlijk, dat iemand die vergiftigd is in zijn slaap denklijk nog de kracht vindt om zijn moordenaar zulk een steek toe te brengen?

— Dat acht ik zeer onwaarschijnlijk.

— Kun jij je voorstellen, waar hij zoo eensklaps dat lange, spitse wapen vandaan haalde?

— Neen, dat erken ik.

— Ik zal je eens mijn meening zeggen, Charly. Als de jonge dokter de daad gepleegd heeft, moet hij om te beginnen door een medeplichtige zijn binnen gelaten, want ik herinner mij uit 't verslag dat je mij zoo-even voorlas, dat de bedienden hem op den dag van den moord in 't geheel niet gezien hebben. Maar hoe is hij de slaapkamer binnengedrongen? Heeft Price hem zelf de deur geopend, midden in den nacht? En als wij dat ondenkbare eens aannemen, hoe kwam hij er dan toe, het vergif in te nemen? Het was een uiterst snel werkend vergif, zegt het rapport. Hij kan ternauwernood nog enkele seconden geleefd hebben, nadat hij het had binnen gekregen. Hoe is het dan te verklaren dat hij op zijn bed lag? Waarom heeft de moordenaar dan niet, om aan zelfmoord te doen gelooven, wat van dat vergif achtergelaten, wat toch zeer gemakkelijk was en waaraan een geneesheer zeker het eerst zou hebben gedacht?

Charly antwoordde niet, en Raffles vervolgde:

— Neen, er moet nog een andere oplossing mogelijk zijn! Die wond — het was immers een lange, smalle wond?

— Juist — als van een lancet of een bajonet, of —
— Of — een degen misschien?

Beide mannen waren tegelijkertijd opgesprongen en staarden elkander zwijgend aan. Het scheen, alsof zij beiden eenig licht begonnen te zien.

— Een — duel dus? zeide Charly op zachten toon.

— Wie weet? antwoordde Raffles.

Toen scheen hij een kloek besluit te nemen.

— Luister, Charly! Hier moet gehandeld worden! Ga aanstonds naar de woning van den jongen dokter, en vraag zijn huishoudster uit. Zeg haar dat het ter wille van haar jongen meester is! En moet iets geschied zijn op den dag van de misdaad, waardoor

Herbert Spencer gedwongen werd, des avonds Londen te verlaten, met bestemming naar — naar — ik ben er! riep hij plotseling uit. Naar een stad in het Noorden des lands! Daarom drong hij er op aan, dat Kathleen zoo ver mogelijk naar het Zuiden zou worden gebracht! Zij mag niet vernemen wat hem uit Londen voerde! Haast je wat, en tracht te vernemen wat hij dien dag deed, met wien hij sprak — alles! Neem de snelste auto en ontzie geen moeite. Wat moet het arme meisje vreeselijk lijden!

— En wat doe jij in dien tijd?

— Ik ga naar haar toe, en breng alles voor haar vertrek naar mijn oude vriendin op het eiland Whight in orde. Zij kan hier nu niet langer alleen blijven in dat groote, sombere huis dan strikt noodzakelijk is. Morgen is de begrafenis — overmorgen moet zij vertrokken zijn. Ik wil dan tevens de slaapkamer nog eens zeer nauwkeurig onderzoeken.

De beide mannen namen haastig afscheid van elkaar en ieder ging zijns wegs.

Raffles liet zich door Henderson, den chauffeur, naar de Grossvenor Street rijden, terwijl Charly zelf zou chauffeeren.

Het was bijna half acht, toen de prachtige auto voor het huis stilstond, waar de doode nog steeds op zijn laatste sponde sluimerde.

Barton, de bottelier, opende de deur voor den bezoeker. Zijn gelaat was bleek en vertoonde een trek van diepe smart.

— Is miss Kathleen te spreken, Barton? vroeg Raffles op zachten toon.

— Zij is thuis, mylord. Maar — ik weet niet — er is bezoek — mijnheer Taylor is er!

Een onaangenaam gevoel maakte zich van Raffles meester, waarvan hij zich den aard en den oorsprong niet aanstonds kon verklaren.

Hij liet echter niets van deze aandoening merken en zeide:

— Dat hindert niet, Barton. Ik ken mijnheer Taylor immers.

— Dan zal ik u aandienen, mylord.

— Dat is volstrekt niet noodig, Barton. Ik ken den weg. Is miss Kathleen in haar boudoir?

— Ja, mylord.

Raffles knikte den ouden bottelier toe en liep zacht en snel de trappen op,

Maar op de tweede verdieping bleef hij verbaasd staan.

De stemmen, welke hem uit het boudoir bereikten, klonken luider dan die van twee personen die in een kalm gesprek met elkander zijn gewikkeld.

Behoedzaam trad Raffles over den dikken looper naderbij.

En daarop ving zijn scherp gehoor eenige brokstukken van een gesprek op, dat hem ten zeerste verwonderde.

Kathleen Frazer en Irwin Taylor waren daar binnen.

Het was duidelijk aan haar stem te hooren, dat de nicht van rechter Price zeer opgewonden was.

Nu en dan klonk het ruwe, schelle lachje van Taylor.

— Ik zeg u, dat gij een laagheid begaat, als gij het geheim verraadt! riep het jonge meisje met trillende stem. Gij hebt niet het recht, dat geheim te schenden, dat ik heb ontdekt toen ik in de papieren van Oom Robert zocht!

— Niet het recht? klonk het hoonend van de lippen van den jongen man. Zou een zoon niet het recht hebben, den naam van zijn vader op te eischen?

— Gij weet zeer wel, dat gij dat niet kunt! Oom Robert was niet voor de wet gehuwd met — met die dame!

— Met die dame, wier naam gij nog steeds niet wilt noemen en die wel een zeer hooge positie moet bekleeden, dat gij haar aldus beschermt!

— Dat doet zij ook! Haar naam mag onder geen voorwaarde aan de openbaarheid worden prijsgegeven! Zij had oom Robert zeer lief — en ik vergeef haar van harte! O, dat 't mogelijk is, dat gij de zoon van die beide zijt! Hoe zeer verschilt gij van mijn lieven, goeden oom!

Weer liet zich het hoonende lachje hooren.

— Het is toch de zuivere waarheid! Maar zoudt gij ook niet eens aan mij denken? Denkt gij dat mijn leven zoo aangenaam was? Denkt gij dat het voor een man als ik ben verlokkelijk is om als bastaard door het leven te moeten gaan, onder een naam die de mijne niet is, alleen omdat mijnheer mijn vader de eer — ha ha! — wilde beschermen van de vrouw, die niets anders dan zijn — —

— Houdt op, ellendeling! kreet het jonge meisje. Gij schoft! Zij was uw moeder! God gave dat gij slechts een tiende deel van haar edel hart had geerfd! En verlaat mij nu, wat ik u bidden mag — uw aanblik is mij onverdragelijk! Ik erken, dat ook gij geleden moet hebben, toen gij hier als vreemde werd behandeld, maar waarom zijt gij ook, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, uit Engeland vertrokken? Waarom hebt gij in het buitenland een liederlijk, een slecht en misdadig leven geleid, dat u tot zelfs in de gevangenis heeft gebracht? Waarom hebt gij uw vader steeds met onbeschaamde trots behandeld, en hem het leven vergald? Ga nu! Ik noem u haar naam niet — nooit! Wie weet welk laaghartig gebruik gij weder van die kennis zoudt maken!

— Dus — gij weigert?

— Ik weiger!

— En — wat hebt gij te antwoorden op mijn vraag van zooeven?

— Daarop kent gij het antwoord reeds! Ik zou uw vrouw worden? Gij zijt gek! Verwijder u, als gij niet wilt dat ik om de bedienden schel!

Een paar snelle schreden en een zwakke kreet van schrik — —

— Gij wilt dus niet? Noch het een noch het ander? Dan zal ik u moeten dwingen!

Nog een kreet, nu luider — —

Toen vloog de deur open. Raffles verscheen op den drempel.

Als uit steen gehouwen stonden de drie menschen een oogenblik elkander aan te zien.

Taylor was de eerste die sprak.

Er blonk een valsch licht in zijn oogen.

— Mylord Aberdeen! Wat verschaft ons de eer?

— De eer van mijn bezoek geldt zeker niet u, mijnheer! antwoordde Raffles langzaam, terwijl hij den blik strak op den jongen man gevestigd hield. Ik kwam hier om met miss Kathleen te spreken. En daar ik bij dit onderhoud niet op de aanwezigheid van den gesteld ben — —

— Ah! Ik begrijp het! Ik ben hier te veel — mischien heeft mylord wel een en ander vernomen, bij het luisteren aan het sleutelgat, en — —

Verder kon hij niet komen.

Raffles was met een paar stappen bij hem.

Hij had hem met beide handen in de borst gevat, tilde hem met onbegrijpelijke kracht van den grond en droeg hem zoo als het ware naar de deur.

Zijn oogen hadden een metaalharde uitdrukking gekregen.

— Ik kan door u onmogelijk beledigd worden, zeide hij toen. In 't tegenovergestelde geval zoudt gij morgen niet meer leven. Verwijder u onmiddellijk en

wee u, als gij het durft wagen, nogmaals den weg van deze jonge dame te kruisen! Ik zou u verpletteren, zooals men een vlieg verplettert!

Hij mompelde een lagen vloek, en was het volgend oogenblik verdwenen.

Irwin Taylor stond nu op den drempel.

Een paar later seconden klonk de harde slag van de straatdeur, die met geweld werd dicht geworpen.

HOOFDSTUK VII

Een nader onderzoek.

Eenige oogenblikken stonden Raffles en Kathleen zwijschend tegenover elkaar.

Toen begon de eerste zacht en langzaam te spreken:

— Ik betreur het, miss Kathleen, ongewild getuige te zijn geweest van wat hier zooeven voorviel. Ik kwam met de beste bedoelingen. Thans weet ik, dat die ellendige leeglooper de natuurlijke zoon was van rechter Price. Dat is alles wat ik vernomen heb. Meer wil ik niet weten — dat is uw geheim en het geheim van den doode. De naam van die hooggeplaatste vrouw blijve voor altijd alleen aan u bekend. Ik zou u zelfs willen raden, de papieren welke daarop betrekking hebben en welke gij gevonden hebt, zoo spoedig mogelijk te vernietigen!

— Dat was ik voornemens, mylord! zeide Kathleen eenvoudig, met trillende lippen.

— Een vraag slechts — weet die vrouw dat Taylor haar zoon is?

— Neen. Men heeft haar gedwongen, een reis naar Italië te maken, die vele maanden duurde. Daar is zij in het geheim moeder geworden. Het kind werd haar aanstonds ontnomen en pas veel later heeft zijn vader hem door een toeval hervonden. De knaap wilde echter niet deugen en ontlep het huis van mijn goeden

oom, ofschoon deze hem met alle liefde behandelde, waartoe zijn groot hart in staat was!

— Nu wordt er ook veel duidelijk! De twisten tuschen vader en zoon, de luiheid van den zoogenaamden secretaris, zijn dolle verteringen en zijn leven van brassen en zwelgen! Het is een groot geluk, dat hij zijn moeder niet kent, en nog meer, dat zij niet weet, wat er uit haar kind gegroeid is!

— En het grootste geluk is, mylord, dat gij juist bijtijds zijt gekomen, om te beletten dat de schurk zich aan mij vergreep! zeide het jonge meisje, terwijl zij met een dankbaren blik in haar vochtige oogen Raffles' hand greep.

— Dat heeft waarlijk niets te beteekenen, miss Kathleen, zeide Raffles haastig. En thans ter zake. Het is u natuurlijk bekend, dat men dokter Spence gearresteerd heeft?

In plaats van te antwoorden barstte het jonge meisje in snikken uit.

Raffles trad op haar toe en legde haar de hand op den schouder.

— Wees bedaard! zeide hij. Ik ben er zeker van, dat hij spoedig weder op vrije voeten zal zijn!

— Geloofst gij dat werkelijk, mylord? kreet Kath-

leen. O God, ik vrees — — waarom wilde hij toch niet zeggen, waar hij dien afschuwelijken nacht geweest is?

— Daarvoor zal hij wel een gegronde reden hebben gehad, miss Kathleen! En naar die reden doe ik thans onderzoek! Beschouwt gij mij als een vriend?

— Dat weet gij wel, mylord!

— Zeg mij dan eens oprecht — zoudt gij het hem kunnen vergeven, als hij... vroeger een andere vrouw had liefgehad?

Een pijnlijke trek vloog over het lief gelaat van het jonge meisje.

Zij werd beurtelings gloeiend rood en doodelijk bleek.

Daarop stamelde zij nauwelijks hoorbaar:

— Ik — ik weet het niet — misschien — als die vrouw zijn liefde waardig was —

— Maar als zij dat nu eens niet was? drong Raffles aan. Als hij eens, vóór hij u kende, een vrouw had bemind, die thans, ik weet nog niet op welke wijze, weder in zijn leven is getreden?

Het jonge meisje boog handenwringend het hoofd.

Tranen gleden langzaam over haar wangen, groote, glinsterende tranen.

— Ik heb hem lief — was alles wat zij haast onverstaaubar kon uitbrengen.

— Dan spreken wij over deze zaak niet meer! riep Raffles uit. Voorloopig althans! En nu zou ik aanstonds het slaapvertrek van rechter Price nogmaals nauwkeurig willen onderzoeken. Vindt gij dit goed?

— Doe wat gij nuttig en noodig oordeelt, Mylord!

— Als ik mij niet vergis, sliep uw oom eerst ergens anders?

— Ja, de kamer werd hem echter te klein naar zijn zin.

— Ik dank u! Wacht hier op mij — ik weet den weg!

Hij knikte het jonge meisje vriendelijk toe, en begaf zich toen haastig naar het vertrek, waar de geheimzinnige moord was gepleegd.

Hij maakte aanstonds licht, en wierp een blik om zich heen.

In 't midden van het vertrek stond, op twee schragen, de nog niet gesloten doodkist, die het stoffelijk overschot van den vermoorden rechter bevatte.

Raffles liep er op toe, en wierp een blik op het ge-

laat, met de zwarte, onregelmatige vlekken en den halfgeopenden mond.

Toen trad hij op het eeuwenoude praalbed toe.

Hij liep er eenige malen om heen en bleef toen in gedachte verdiept staan.

Daarop monpelde hij:

— Laat ons eens aannemen, wat ook 't waarschijnlijkst is, dat de moordenaar zich hier reeds in de kamer bevond, toen rechter Price binnentrad om zich ter ruste te begeven. Dan doet zich het eerst de vraag voor: hoe is hij binnengeslopen? Zou toch een van de bedienden hem stil hebben binnengelaten? Het blijft mogelijk. Hoe dan ook, het is zoo goed als zeker, dat de moordenaar zich in dit vertrek heeft bevonden, toen rechter Price hier binnentrad. Hij moet verborgen zijn geweest, anders zou Price hem dadelijk gezien en zich zeker hebben verdedigd, of om hulp hebben geroepen. Wij moeten dus naar een schuilplaats zoeken!

Raffles begon langzaam de ronde te doen in het sombere vertrek.

Toen vervolgde hij zijn alleenspraak:

— Misschien heeft hij achter de gordijnen voor het raam gestaan, maar die hangen vlak tegen de raamposten, en daar deze electriche lampen het vertrek zeer helder verlichten, zou de oude man waarschijnlijk den ongewonen vorm van de gordijnen hebben opgemerkt. Dat was te gevaarlijk! Onder de sofa dan? Neen — de pooten zij te laag bij den grond — daar kan zich onmogelijk een man onder hebben verborgen. In een kast? Muurkasten zijn hier niet zooals ik zie — het zou dus in gindsche kleererkast geweest moeten zijn!

Zij was geheel gevuld met kleederen, en zeer ondiep.

— Het is niet onmogelijk, maar toch niet waarschijnlijk! bromde Raffles voor zich heen. Laten wij eerst maar eens verder zien!

Weder begon hij zijn ronde door de kamer, waar de raadselachtige moord gepleegd was, en weer stond hij stil voor het monumentale praalbed, met zijn gedraaide stijlen en zijn hemel, die tot dicht onder de zoldering reikte.

— Een geweldig stuk — een bed als een zaal! mompelde Raffles in zich zelf. Men zou desnoods boven...

Hij voltooide den begonnen zin niet meer, trok haastig een tafel tot dicht bij het bed,

Hij klom op tafel en kon nu juist een blik boven op den hemel werpen.

Aanstands klonk een zacht gefluit van zijn lippen...

— Ei, ei, ei! Zit het zóó? Wel, wie zou daarop zijn gekomen? Dat is handig bedacht! Dat is werkelijk handig bedacht! Laat ons eens zien of deze oude inrichting een man van mijn gewicht kan dragen!

Hij trok zich tegen de spijlen van het ledikant op en kroop boven op den hemel, die van sterk hout gemaakt bleek te zijn.

Er was juist ruimte genoeg, om op den buik over de oppervlakte te kunnen kruipen, als men niet al te zwaarlijvig was!

De ruimte tusschen hemel en zoldering bedroeg ongeveer vijftig centimeter.

Raffles onderzocht die zoldering nauwkeurig, hetgeen niet zoo gemakkelijk ging, dat het electrisch licht niet tot hier kon doordringen.

Toen liet hij een goedkeurend gebrom hooren.

— De zaak is, wat de uitvoering van de misdaad betreft althans, zoo helder als glas, bromde hij tevreden. Nu zullen wij maar eens spoedig elders ons onderzoek voortzetten — ik geloof er verstandig aan te hebben gedaan mijn revolver bij mij te hebben gestoken!

Hij liet zich langs een der bedstijlen weder op den grond glijden, en bleef midden in het vertrek even staan.

— Nu geloof ik ook te weten, waarom die deur geopend is! zeide hij peinzend.

Toen liep hij snel de kamer uit en begon de trap naar de bovenste verdieping te bestijgen.

Hij klopte op de eerste de beste deur, die hij in het oog kreeg.

Een oude dame verscheen op den drempel.

Het was juffrouw Pott, de kamerverhuurster.

Zij keek Raffles verwonderd aan en vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? Komt gij misschien een kamer zien. Dan treft gij het, want er is juist een vrij gekomen!

— Een volgenden keer houd ik mij aanbevolen, miss! zeide Raffles glimlachend. Maar thans kom ik voor een andere aangelegenheid.

De verwondering van juffrouw Pott nam toe.

— Gij schijnt mij niet te herkennen, vroeg Raffles.

— Ik moet u eerlijk bekennen — mijn oogen zijn niet al te goed meer.....

— Ik ben Lord William Aberdeen en een goed vriend van uw buurman rechter Price, die op zulk een vreeselijke wijze om het leven is gekomen.

De oude dame bracht haar gelaat dicht bij dat van Raffles en riep toen uit:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, Mylord! Zeker, nu herken ik u. Weest zoo goed binnen te treden en mij de reden van uw bezoek te zeggen!

— Gaarne, Miss!

Juffrouw Pott ging hem voor naar een behagelijk gemeubeld vertrek, haar eigen woonkamer.

Zij wees hem een stoel, en keek hem vol verwachting aan.

— Ik zal u niet lang in het onzekere laten, Miss, begon Raffles, terwijl hij de kamerverhuurster onderzoekend aankeek. Ik behoef u wel niet te zeggen dat dokter Herbert Spencer zich in arrest bevindt, op beschuldiging van moord op rechter Price, want gij zelf zijt het geweest die hem door uw getuigenis in de gevangenis hebt gebracht!

Aanstands haalde Miss Pott een zakdoek te voorschijn om daarmede de tranen af te wisschen die haar in de oogen waren gekomen.

Haar stem trilde toen zij zeide:

— Het was toch mijn plicht, Mylord! Het is juist zoo gegaan als ik het aan den commissaris heb medegedeeld!

— Dat geloof ik gaarne, Miss, zeide Raffles, op zachten toon. Gij hebt gemeend het beste te doen, maar ik verzeker u dat mijnheer Spencer niets met de misdaad uitstaande heeft.

— Als dat waar is, mylord, dan zal mij dat een pak van het hart zijn, riep de oude dame uit. Want ik wil het nu wel bekennen dat ik geen oogenblik rust heb gehad nadat ik mijn aangifte had gedaan.

— Dat neem ik gaarne van u aan, Miss! Welnu, ik kom hier ten einde u te helpen uw geweten weder gerust te stellen. Zoudt gij mij op eenige vragen willen antwoorden.

— Natuurlijk wil ik dat, mylord, zeide de oude dame terwijl zij haar oogen afwischte.

— Hebt gij op het oogenblik veel huurders?

— Slechts twee, mylord! De derde is gisteren vertrokken.

- Wie zijn die twee huurders?
- Een oude onderwijzeres en een gepensionneerd majoor.
- Wonen zij reeds lang bij u?
- De eerste bijna zestien jaar, de tweede bijna twaalf!
- Die zijn het niet! bromde Raffles in zich zelf. Om daarop luid te vervolgen: Was die derde huurder reeds lang bij u?
- Neen mylord — nog geen zes weken! Hij was een lastig man en ik ben eigenlijk blij dat ik hem kwijt ben! Hij had een prachtige kamer, en toch verzocht hij mij eenige weken geleden hem een andere te geven die zeker niet zoo goed was.
- Raffles hief met een ruk het hoofd op.
- Een glans van zegepraal schitterende in zijn grijze oogen.
- Hoe heette die huurder?
- Margrath, mylord, William Margrath!
- Heeft hij van te voren zijn vertrek aangekondigd?
- Neen, pas denzelfden ochtend!
- Hij heeft u zeker niet gezegd waarheen hij ging?
- Neen!
- Ontving hij veel bezoek?
- Nooit!
- Wat was zijn werk?
- Hij zeide dat hij schrijver was, dat hij voor bladen werkte, hij mocht nooit gestoord worden als hij uren lang op zijn kamer zat.
- Kunt gij mij hem beschrijven?
- Hij was een kleine man, mylord, een beetje scheef in de schouders, met heel licht blond haar, dat vreemd afstak bij zijn zwarte oogen. Hij miste twee voortanden in de bovenkaak en hij had heel dikke roode lippen, zooals van een neger!
- Uw beschrijving is heel duidelijk, miss en ik ben er u zeer erkentelijk voor! Zou ik zijn kamer eens kunnen zien — ik meen de laatste welke hij bewoond heeft.
- Met genoegen, Mylord, zeide de kamerverhuurster, wier verbazing ieder oogenblik toenam.
- Zij stond op en verzocht Raffles haar te volgen.
- Na eenige gangen te zijn doorgestaan, stond zij stil en opende de deur van een goed gemeubeld vertrek.

Zij draaide den schakelaar van het electriche licht om en zeide:

— Hier heeft hij gewoond, Mylord!

Raffles wierp een vluchtigen blik om zich heen en liep toen regelrecht naar de tafel die in het midden van het vertrek stond.

Tot grootte verbazing van de waardige vrouw trok hij het meubel ter zijde en sloeg het tapijt om.

— Die ellendige kerel heeft mijn vloerzeil vernield, riep juffrouw Pott plotseling woedend uit, terwijl zij wees naar een plek midden op den vloer, waar een vierkant stuk van het vloerzeil blijkbaar met een scherp mes was uitgesneden en daarna weder in de opening gelegd.

Raffles glimlachte flauwtjes en zeide:

— Ik zal u aanstonds toonen waarvoor de vernieling diende.

Hij nam het stuk zeil weg, zoodat de plankenvloer bloot kwam.

Ook uit den vloer was een vierkant stuk gezaagd, hetwelk Raffles zonder veel moeite uit de opening kon lichten.

Juffrouw Pott slaakte een kreet van verbazing, maar meer nog van schrik.

Met een onwillekeurige beweging greep zij Raffles bij den arm en riep op heeschen toon:

— Wat moet dat beteekenen, Mylord?

— Kijk maar door het gat, Miss, dan kunt gij zelf antwoord op die vraag geven.

Juffrouw Potts boog zich een weinig over de opening en deinsde met een kreet van afschuw achteruit.

Slechts met moeite hield zij zich staande en zij werd zoo bleek dat Raffles een oogenblik vreesde haar te zien flauw vallen.

Door het gat en door een klein luikje, nauwelijks een hand breed, dat in den hemel van het ouderwetsche ledikant was aangebracht, zag zij juist in het doode, zwart-gekleete gelaat van rechter Price!

— Begrijpt gij nu wat het beteekent? vroeg Raffles.

— Ik geloof dat ik het doorzie, Mylord, maar het is te vreeselijk om er aan te denken! Groote God — dat ik dien ellendigen moordenaar zes weken lang heb gehuisvest! Het is om het te besterven!

De arme oude vrouw wankelde naar een stoel en liet er zich op neer vallen, terwijl zij het gelaat met de handen bedekte.

— Begrijpt gij nu, Miss, waarom hij van kamer wilde veranderen. Hij had van een medeplichtige vernomen dat rechter Price zijn slaapkamer eveneens verplaatste.

— Maar waarom deed hij het, Mylord! kreet de oude vrouw.

Raffles haalde de schouders op.

— Daarop kan ik u niet antwoorden, maar wij hebben hier waarschijnlijk te doen met een wraakoefening! Het is bekend dat Robert Price een streng rechter was en het is niet onmogelijk dat hij in vroegere jaren een man veroordeeld heeft die in de gevangenis een duren eed zwoer dat hij zich bloedig zou wreken, zoodra hij vrij kwam! Daarop wijst ook de omstandigheid dat er niet gestolen is!

— Maar ik begrijp niet, Mylord — hoe is hij door dat kleine luikje gekropen?

Ondanks den ernst van den toestand, kon Raffles een glimlach nauwelijks onderdrukken.

— Hij is niet door dat luikje gekropen Miss! Hij heeft zich door dit gat tot op den hemel van het ledikant laten zakken, die van stevig hout is gemaakt en vervolgens heeft hij waarschijnlijk met een windpistool een glazen kogeltje, gevuld met een doodelijk en zeer snel werkend vergift, in den open mond van den slapenden man geschoten. Hij moet geweten hebben, dat rechter Price gewend was met open mond te slapen. Het luikje kon hij met behulp van een dun koord vast zetten, zoodat er niets van te bespeuren viel.

De kamerverhuurster had ontzet toegeluisterd.

Het ging blijkbaar boven haar begrip dat men op zoo sluwe, boosaardige wijze lang te voren een wraakplan kon verzinnen en met zooveel koelbloedigheid kon ten uitvoer brengen.

Raffles had intusschen alles weder op zijn plaats gebracht.

Hij wendde zich nu weder tot Miss Pott en zeide:

— Nu moet ik u zeer dringend verzoeken, Miss, over dit alles het strengste stilzwijgen in acht te nemen! Ik zelf zal, als het noodig mocht zijn, de politie wel van mijn ontdekking op de hoogte brengen. De moordenaar is een zeer sluwe vos en bij het geringste wantrouwen van zijn kant zou hij zeker spoorloos verdwijnen!

— Ik beloof u dat ik zal zwijgen als het graf, Mylord. Ik zou er onmogelijk over kunnen spreken. Het is al vreeselijk er aan te moeten denken!

— Gij moet trachten, Miss, u daarover heen te zetten, zeide Raffles vriendelijk. De moordenaar zal niet lang meer op vrije voeten loopen, dat verzeker ik u!

Hij nam met eenige opbeurende woorden afscheid, en haastte zich weder naar het boudoir van Kathleen terug.

Het jonge meisje zat vol spanning op hem te wachten.

Zij stond haastig op toen hij binnentrad en ging hem eenige stappen te gemoet.

— Welnu Mylord, vroeg zij.

— Welnu Miss — dokter Spencer is, zooals wij trouwens wel wisten, aan dezen afschuwelijken moord totaal onschuldig!

— God zij geloofd! riep Kathleen uit. Zeg mij aanstonds wat gij ontdekt heb, Mylord.

In korte woorden deelde Raffles haar mede welke ontdekking hij had gedaan, en daarop verliet hij haar met de belofte, aanstonds alles in het werk te gaan stellen ten einde te verkrijgen dat de jonge dokter uit zijn hechtenis werd ontslagen.

Het was bijna elf uur toen Raffles eindelijk de villa in de Regentstreet bereikte.

HOOFDSTUK VIII.

In de val geloopen.

— Is mijnheer Charly reeds thuis? vroeg hij den ouden bediende, die hem in de vestibule tegemoet trad.

— Mijnheer Brand is nog geen tien minuten geleden teruggekeerd, Mylord, antwoordde Gaston. Hij scheen zeer opgewekt te zijn, want hij floot een lustig deuntje!

— Zoo, dat is een goed teeken, Gaston! riep Raffles lachend uit.

Hij begaf zich aanstonds naar de bibliotheek, daar hij wel wist dat dit het vertrek was waar de jonge man zich het liefst ophield.

Inderdaad trof hij daar Charly aan, in gezelschap van een boek, een voortreffelijke sigaar en een grokje van de beste Jamaica rum.

De jonge man sprong vroolijk op, toen Raffles binnentrad en riep uit:

— Als je evenveel succes hebt behaald als ik, Edward, dan kunnen wij elkander geluk wenschen.

— Laten wij dat dan maar doen, hernam Raffles lachend, want ik weet wie de moordenaar is!

De jonge man slaakte een kreet van verbazing.

— In zulk een korten tijd? riep hij uit. Dat is ongelooft!

— Neen Charly, het heeft niet veel te beteekenen. Het is eenvoudig het gevolg van een logische redeneering! Maar ik zal je aanstonds wel alles vertellen. Deel mij maar eerst het resultaat van je onderzoek mee!

— Dat zal je hooren! Volgens je instructie begaf ik mij het eerst naar het huis van Herbert Spencer. Zijn huishoudster was natuurlijk verbaasd, zoo laat nog bezoek te krijgen. Ik stelde de oude dame, die naar haar roode oogen te oordeelen bitter scheen te hebben geweest, met een paar woorden gerust en deelde haar het doel van mijn komst mede.

— En wilde zij je te woord staan?

— Aanstonds! Zij deelde mij alles mede wat ik weten wilde en nog meer! Ik begon met haar te vragen of zij zich iets herinnerde van de handelingen van haar jongen meester op den dag van den moord! Gelukkig is haar geheugen zeer sterk en kon zij mij zeggen wat Spencer dien dag gedaan had. Hij was op zijn gewonen tijd opgestaan, was naar het gasthuis vertrokken, waar hij dienst had en om één uur thuis gekomen om te lunchen.

— Was er toen niets bijzonders aan hem te zien?

— Volstrekt niet! Hij was opgewekt en vriendelijk, zooals altijd. Om half twee begon zijn particulier consult, maar het was dien dag druk, zoodat hij pas om drie uur kon vertrekken! Toen hij terugkeerde was het half vier, ofschoon hij haar gezegd had, dat hij naar rechter Price ging. En om half vier was hij geheel en al veranderd! Hij was bleek en heel ernstig, en begaf zich aanstonds naar zijn werkkamer, waar hij zich opsloot en een aantal brieven schreef. Gedurende dien tijd zond hij haar uit om een spoorwegboekje te koopen. Toen zij daarmede binnen wilde treden moest zij eerst wachten tot hij de deur geopend had, want die was op sloot. Toen zij een vluchtigen blik op zijn schrijftafel wierp, zag zij daar acht of tien brieven liggen, die reeds in de enveloppen waren gedaan. Spencer nam het pakje brieven op en zeide op ernstigen toon tot haar: „Mijn waarde Stevenson, als ik over twee dagen niet ben teruggekeerd, dan zult gij deze brieven, die ik hier in deze lade leg, aanstonds posten — maar niet eerder, verstaat gij?”

— Schrok zij daar niet van?

— Dat kun je je wel begrijpen!

— Wat geschiedde er verder?

— Omstreeks halfzes verschenen er twee heeren, waarvan zij er een zeer goed kende — het was graaf Blackmouth! Ook zij waren zeer ernstig. De heeren

dineerden samen en verlieten tegen acht uur gezamenlijk het huis.

— Had Spencer bagage bij zich?

— Een kleine city-bag!

— Alles is duidelijk — Blackmouth en die andere waren natuurlijk zijn getuigen! Heb je misschien nog meer ontdekt?

— O ja — veel meer!

— Vertel het mij spoedig!

— Miss Stevenson, de huishoudster, die zeer angstig en nieuwsgierig was geworden door het gedrag van haar jongen meester, trad zijn werkkamer binnen en vond op zijn schrijftafel een snippertje papier dat hij daar blijkbaar vergeten had, en waarop hij met potlood het vertrekur en de aankomst van een paar treinen naar Aberdeen had opgeteekend! Zij begreep natuurlijk volstrekt niet wat hij daar zoo eensklaps moest uitvoeren, maar ik begreep het des te beter!

— Kon ze je niet meer mededeelen?

— Niets!

— Toen heb je je onderzoek zeker elders voortgezet?

— Natuurlijk! Ik ben naar Blackmouth gegaan, dien ik gelukkig thuis trof. Ik zeide hem op den man af, alles wat ik wist en wat ik kwam doen!

— Wilde hij iets loslaten?

— In het eerst niet, maar toen ik hem onder het oog bracht dat hij door zijn stilzwijgen de eer en het leven van zijn vriend in de waagschaal stelde, werd zijn tong lossen. Zie hier wat er gebeurd was! Op weg naar rechter Price kwam Spencer Blackmouth tegen, dien hij in langen tijd niet had gezien. Deze troonde hem mede naar een fijn restaurant in Piccadilly City en daar wilde het noodlot dat Spencer van aangezicht tot aangezicht kwam te staan met een voormalige minnares, die hij haar congé had gegeven zoodra hij de liefde voor Kathleen Frazer in zijn hart voelde ontwaken. Het creatuur was in gezelschap van een kapitein der kurassiers, die misschien niet al te nuchter meer was en zij stookte hem op in dat volle café ruzie te zoeken met den jongen dokter!

— Nu, de rest kan ik mij wel begrijpen, riep Raffles uit. Herbert Spencer is er de man niet naar om zich ongestraft te laten beleedigen! Maar er is toch een ding dat ik niet begrijp!

— Wat dan?

— Dat het duel niet hier plaats had!

— O, dat had een heel eenvoudige reden! De jeugdige schoft was namelijk met verlof te Londen en moest zich nog denzelfden dag bij zijn regiment aanmelden, dat te Aberdeen in garnizoen ligt!

— Dan is alles opgehelderd! riep Raffles uit. Het is duidelijk dat hij dat onmogelijk aan Kathleen kon vertellen! Ik bewonder hem, dat hij liever die vreeselijke aanklacht op zich liet rusten dan te bekennen dat hij voor een nietswaardige vrouw geduëlleerd had!

— Zoo is het!

— Maar gelukkig schijnt hij er goed afgekomen te zijn?

— Een prik in zijn arm, dat was alles!

— En de andere?

— Die heeft een degenstoot in de keel gekregen en hij mag den hemel danken dat hij er met drie maanden rust afkomt!

De beide vrienden zwegen een oogenblik,

Toen sprong Raffles op en riep uit:

— Wij mogen geen oogenblik aarzelen, Charly — dit alles moet aan de politie worden medegedeeld!

— Maar dan wordt het publiek!

— Dat wordt het niet, als wij de heeren van de politie dringend verzoeken de pers niet op de hoogte te brengen! Spencer moet onmiddellijk worden in vrijheid gesteld.

— En Kathleen?

— Ik heb haar reeds met een paar woorden op de hoogte gebracht! Het beste is dat hij haar eerlijk alles opbiecht!

— Dat is dus afgesproken! En nu jouw verhaal!

— Dat is waar — nu is het mijn beurt!

En nu deelde Raffles den jongeman mede wat hij in de slaapkamer van rechter Price ontdekt had.

Charly had toegeluisterd zonder een enkele opmerking te maken.

Toen Raffles gereed was, riep de jonge man uit:

— Dat hebt ge prachtig gedaan! Alles loopt op rolletjes!

— Op een kleinigheid na! kwam Raffles droogjes.

— En dan nog? Wat wensch je nog meer?

— Ik wensch den dader te vatten!

Charly keek een weinig op zijn neus en zeide toen:

— Dat is waar — daar had ik niet aan gedacht!

— Wij zullen er maar dadelijk werk van maken! Je vergezelt mij toch zeker?

— Dat kun je wel begrijpen!

— Op marsch dan!

De beide vrienden haastten zich hun plan ten uitvoer te brengen.

Henderson, de chauffeur, werd met de huistelefoon gewaarschuwd en reed vijf minuten later met de groote blauwe auto voor.

Geen twintig minuten later stond de wagen stil voor het hoofdbureau van politie.

Een kwartier daarna waren hoofdinspecteur Baxter en James Sullivan, de bekende detective, op de hoogte gebracht.

— Wij danken u zeer voor uw inlichtingen, Mylord, zeide Sullivan, en wij zullen aanstonds onze maatregelen nemen. Gij zult het wel billijken, als wij ook graaf Blackmouth en luitenant Billy, den anderen getuige, in verhoor nemen?

— Dat spreekt van zelf, mijnheer!

De jonge detective sloeg een telefoongids op en had eenige oogenblikken later uit den mond der beide secondanten de verklaring opgeteekend dat Herbert Spencer zich inderdaad in den nacht van den moord te Aberdeen had bevonden, op acht uur sporens van Londen verwijderd en daar om zeven uur in den morgen geduëlleerd had met een kapitein der kurassiers.

Zoodra dit vaststond werd er een ijlbode naar het Huis van Bewaring gezonden en een half uur daarna drukte de jonge geneesheer Lord William Aberdeen geroerd en met vochtige oogen de hand.

Het was nu bijna één uur in den nacht.

— Nu blijft ons niets anders meer over, Mylord, dan nasporingen te doen naar den werkelijken moordenaar en dat zal ons niet zoo moeilijk vallen dunkt mij, na de beschrijving welke gij ons van hem gegeven hebt, merkte Sullivan op.

— Dat hoop ik, mijnheer, hernam Raffles. Het spreekt van zelf dat gij op mijn hulp kunt rekenen, als gij die ten minste niet afslaat!

— Waar denkt gij aan, Mylord! riep de jonge detective uit. Wij verlangen niets liever! Gij hebt ons in deze zaak reeds zeer groote diensten bewezen, waarvoor wij u hartelijk dankbaar zijn!

Een onmerkbaar glimlachje vloog over het gelaat van den Grooten Onbekende.

Sullivan zou misschien wel anders gesproken hebben, als hij geweten had tegen wien hij het woord voerde!

Intusschen had Marholm, de particuliere secretaris van Baxter, volijver gebladerd in een lijvig register.

Daarin stonden de namen van alle veroordeelden tot langdurige gevangenisstraffen, de datum van hun arrestatie, van de uitspraak in hun vonnis, van hun opneming in de gevangenis en van hun ontslag.

Ook hun signalement en van de meesten het portret, stonden daar bij vermeld.

Nu slaakte de oude man plotseling een kreet.

— Wel Marholm, heb je iets gevonden? vroeg Sullivan gretig.

— Ik geloof het wel, mijnheer Sullivan — op den naam na! De beschrijving van Mylord past er voortreffelijk op. Een kleine man met rosblond haar, zwarte oogen en eenigszins scheeve schouders!

— Wat is er met hem?

— Hij werd tien jaar geleden door rechter Price veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf wegens inbraak, vergezeld van poging tot moord! Hij is elf maanden geleden vrij gekomen. Maar zijn naam is anders!

— Hoe heet hij dan?

— Zijn naam is Bill Stewart!

Charly en Raffles slaakten tegelijkertijd een kreet.

— De man van Anna Stewart, riep Charly uit.

— Of de zuster! voegde Raffles er aan toe. Nu wordt mij alles duidelijk! De schurk had die vrouw op Irwin afgezonden om van hem alle bijzonderheden omtrent de gewoonten van rechter Price te vernemen!

— Maar als dat zoo is, Mylord, dan is de vogel binnen een half uur geknipt! riep Sullivan uit.

— Hoe zoo?

— Wel, Anna Stewart is een welbekende choriste van een variété-théater, die bij de politie allesbehalve gunstig staat aangeschreven! Zij is reeds meermalen met ons in aanraking geweest.....

— Nu, dan zou ik niet aarzelen, zeide Raffles.

— Dat ben ik ook niet voornemens, Mylord!

Sullivan drukte op een electrischen knop.

Een oogenblik later stonden er twee rechercheurs en drie agenten in het vertrek, wachtend op zijn bevelen.

• Haastig en duidelijk gaf Sullivan zijn instructies.

Vijf minuten later was het kleine troepje onder aanvoering van den jongen detective, vertrokken.

Tegelijkertijd verlieten Raffles en Charly Scotland Yard in gezelschap van den jongen dokter, wiens dankbaarheid geen grenzen kende,

Een half uur later was Bill Stewart, de moordenaar van rechter Price, ondanks zijn hevig verzet, in de woning van zijn zuster gearresteerd.

Dank zij de hulp van den Grooten Onbekende, was ook deze misdaad gewroken.

De volgende aflevering (No. 247) bevat:

Het huis op den bodem der Zee.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks drie afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeelo detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woudlooper
door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Het Vreemdenlegioen.

Boeiende schetsen uit het leven van een
Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.
36 nummers.

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

